

SJORS

20 oktober 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

Nr. 42

van de Rebellenclub

Map en Moppie

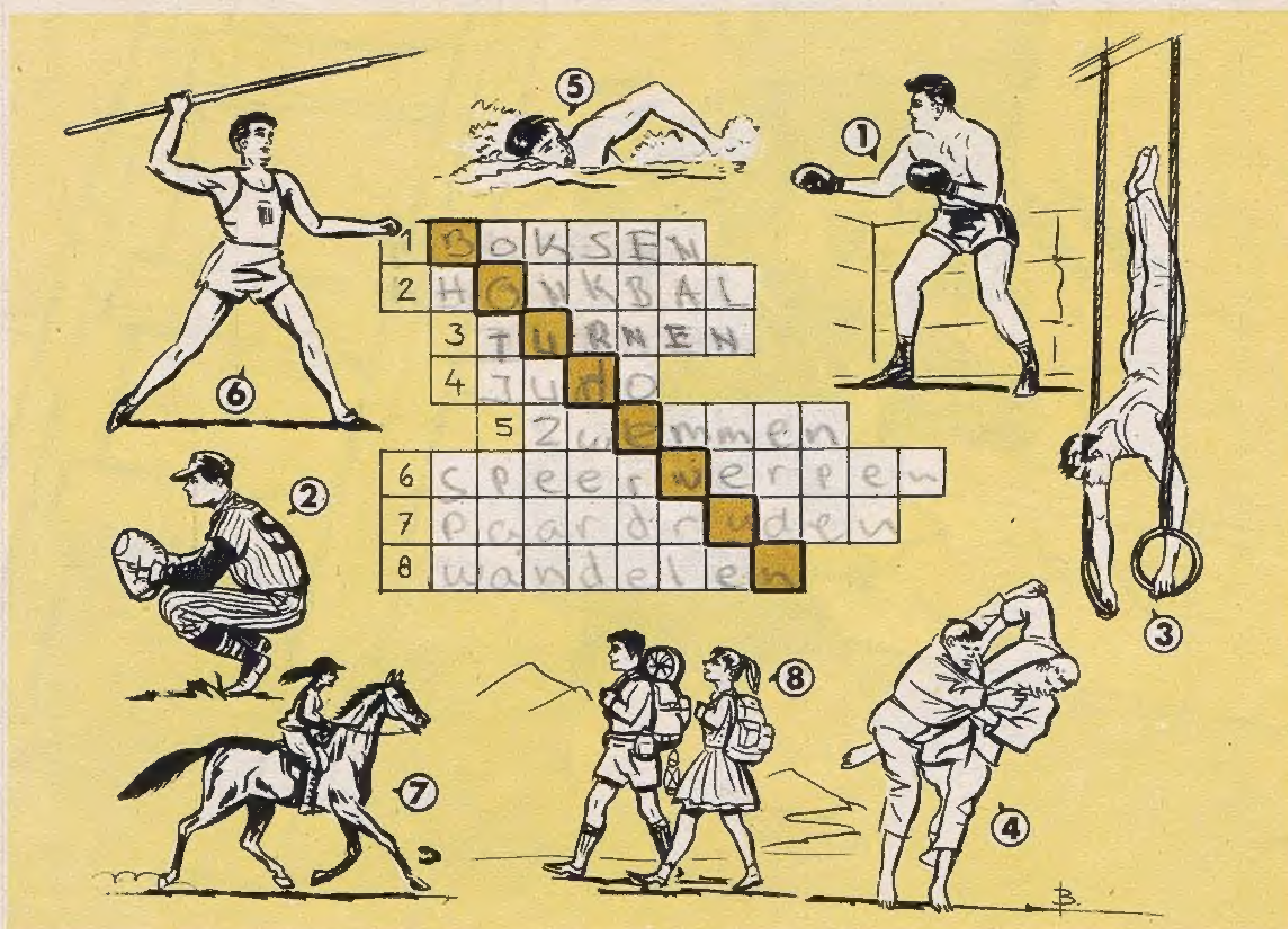

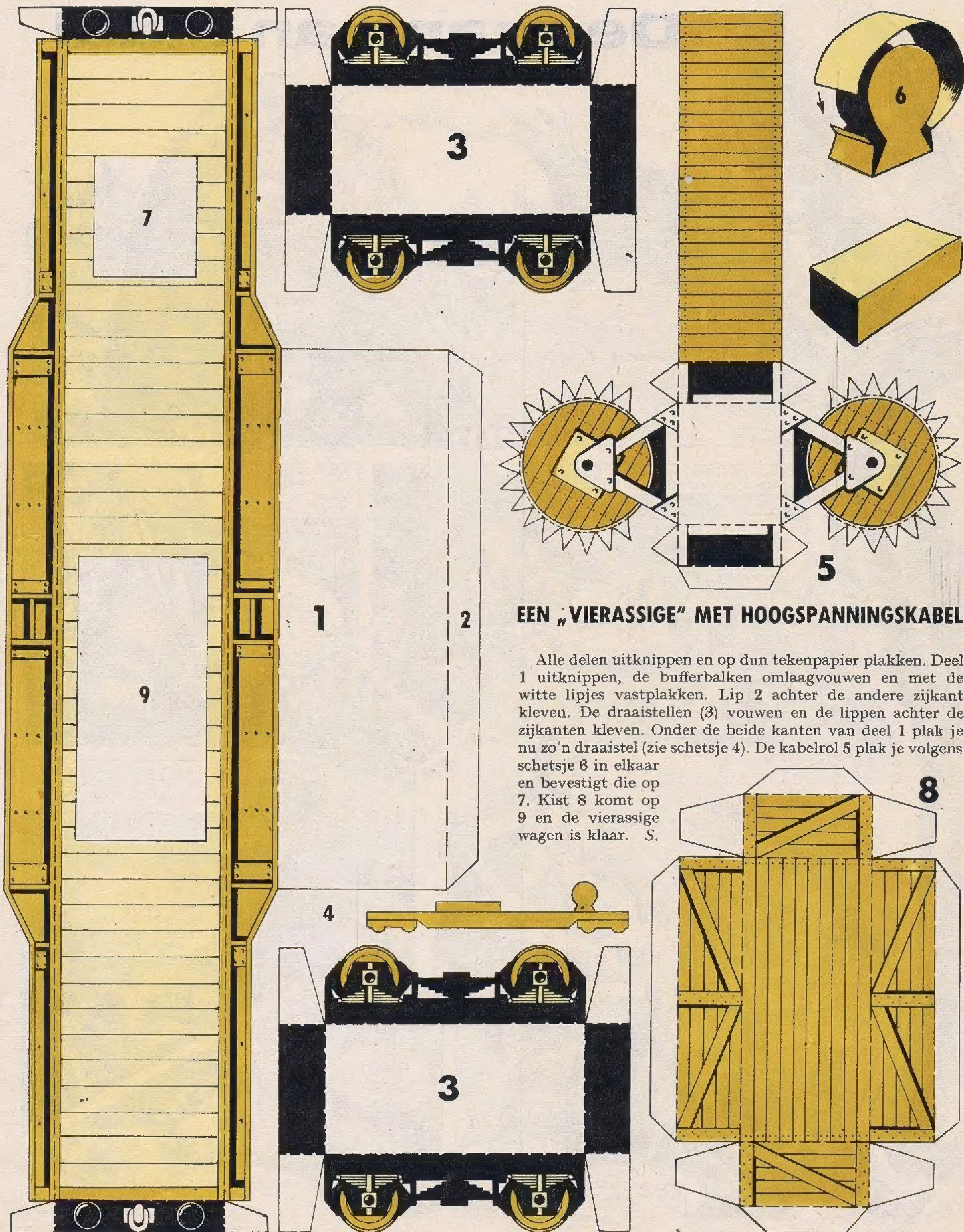

Sport-puzzel

Hierbij zijn acht sporten in beeld gebracht. Kijk goed welke het zijn en vul de naam van elke sport in de bijbehorende vakjes in (let op de nummers). Als je alles goed hebt ingevuld, lees je in de dik omlijnde vakjes van boven naar beneden de naam van een bekend vorst.

Oplossing op blz. 30

EEN „VIERASSIGE" MET HOOGSPANNINGSKABEL

Alle delen uitknippen en op dun tekenpapier plakken. Deel 1 uitknippen, de bufferbalken omlaagvouwen en met de witte lipjes vastplakken. Lip 2 achter de andere zijkant kleven. De draaistellen (3) vouwen en de lippen achter de zijkanten kleven. Onder de beide kanten van deel 1 plak je nu zo'n draaistel (zie schetsje 4). De kabelrol 5 plak je volgens schetsje 6 in elkaar en bevestigt die op 7. Kist 8 komt op 9 en de vierassige wagen is klaar. *S.*

De man van staal

NA EEN PAAR MINUTEN VOND HET GEVECHT EEN EINDE.
DE IJZEREN MAN HEEFT DE BEER OVERWONNEN!
WAT BEN IK BLIJ DAT HET ZO IS AFGELOPEN!

BIJ ZIJN TERUGKEER IN HET DORP WERD ARCHIE TOEGEJUICHT.
WELKOM AAN DE IJZEREN MAN, DE MACHTIGE JAGER!
NU MOET HIJ ONS HELPEN TEGEN HEN DIE DE TIJGER BESCHERMEN!

IK WIL NU DE ONBEKENDEN ZOEKEN DIE UW MANNEN GEDOOD HEBBEN EN DAARVOOR HEB IK DE HUID VAN DEZE BEER NODIG.
U MAG HEM HEBBEN.

VLUG WERD DE HUID SCHOONGEMAAKT.
MIJN PLAN HANGT HELEMAAL AF VAN DIE HUID EN VAN ARCHIE!

TEGEN DE AVOND LIET TED ARCHIE EEN SCHUILHUT BOUWEN IN EEN OUDE BOOM.
VANDAARUIT HEBBEN WE EEN GOED UITZICHT OVER DE OMGEVING.
JA. WE KUNNEN IEDEREEN ZIEN AANKOMEN.

TWEE DAGEN LATER...
ARCHIE MOET VOOR BEER SPELEN. IK HOOP DAT ONZE VIJANDEN NU IN DE VAL ZULLEN LOPEN!

TOEN ARCHIE IN DE BEREHUID GEHULD WAS, GAF DE HOOFDMAN ENKELE BEVELEN.
ALS JULLIE ARCHIE ZIEN MOET JE IN PANIEK WEGVLUCHTEN EN OVERAL OVER DE REUSACHTIGE BEER PRATEN!
WE BEGRIJPEN HET!

GELEID DOOR TED RENDE DE VERMOMDE ARCHIE DE JUNGLE IN.
VLUCHT, VLUCHT! EEN BEER!

DE DORPELINGEN VLUCHTTEN WEG.

TED EN KEN HIELDEN DE WACHT.
VOLGENS MIJ ZULLEN DIE GEHEIMZINNIGE ONBEKENDEN ARCHIE PROBEREN TE VANGEN EN DAN ZIJN ZE ERBIJ!

De roep van het circus

DEBBIE WEST VAN CIRCUS MELWIN NAM DE PLAATS IN VAN DE LEEUWENTEMMER LARSEN, DIE DOOR TOEDOEN VAN EEN GEHEIMZINNIGE ACROBATE UIT HET CIRCUS WAS WEGGEVLUCHT.

TOEN IEDEREEN WEG WAS...

MAAR DIE NACHT SLOOP EEN DONKERE GESTALTE OVER HET TERREIN.

OPEENS, IN DE WAGEN DIE DEBBIE DEELDE MET PAULA...

door John Bancroft

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende morgen rijden ze terug naar hun hotel. Er wordt in de omgeving een jacht gehouden, waaraan ook Pierre de la Faine en meneer Benoît meedoen. Als Pierre met James en Lindsay wil spreken, wordt hij door Benoît daarvan weerhouden. 's Avonds gaan James en Lindsay weer naar Chasseloup. James weet via de klimop in het kasteel te komen. Lindsay houdt buiten de wacht.*

Als James binnen vijf minuten niet terug is, dacht Lindsay, als hij niet terug is, dan zal ik. . .

De vraag was wát hij dan zou moeten doen. Naar de politie gaan en daar zeggen, dat zijn neef aan het inbreken was en dat hij er zo lang over deed? Of moest hij zich gewoon aan de poort van het kasteel melden? Aanbellen en zeggen dat. . . Hij verwierp beide gedachten onmiddellijk. Hij hoopte maar dat hem spoedig iets zou invallen. Weer gingen er tien minuten voorbij. Plotseling, zonder ook nog maar ergens aan te denken, begon Lindsay tegen de klimop op te klauteren. Het kostte hem grote moeite om zich van de ene handgreep naar de andere te werken. Een of twee keer gleed zijn voet uit en bleef hij doodstil en tot het uiterste gespannen aan zijn handen hangen. Gelukkig was de klimop erg dik en stevig, zodat Lindsay zijn greep op de takken vrij gauw hervond. Kleine steentjes, blaadjes en takjes sprongen in zijn ogen en oren; de klimop had een sterke, bittere geur. De vogels, die hun nest in het bladerdek hadden, begonnen weer opgewonden te sputteren en sommige vlogen met veel gekrijs weg.

Lindsay had de meeste moeite met over de balustrade van het balkon te klimmen. Hij moest zich zo ver naar achteren buigen, dat hij bang was dat hij zijn rug zou breken. Als hij nu zou vallen, dan zou hij het niet meer kunnen navertellen. Maar toen hij tenslotte genoeg moed verzameld had om het erop te wagen, liet hij de takken los en greep de rand van het balkon. Het was gelukt. Met inspanning van al zijn krachten hees hij zich op en zwaaide zijn benen over de balustrade. Toen hij eenmaal veilig op het smalle balkonnetje stond, merkte hij pas dat hij buiten adem was. Zijn longen schenen bijna te barsten en hij had het gevoel dat zijn armen tweemaal zo lang geworden waren.

Toen hij weer wat op adem gekomen was, wierp hij een blik over de verweerde balustrade naar beneden. De schrik sloeg hem om het hart. Naar boven klimmen was nog net goed afgelopen, maar hij wist zeker, dat hij nooit van zijn leven langs de klimop naar beneden durfde. Hij had het gevoel dat hij al zijn schepen achter zich had verbrand.

HOOFDSTUK 7

Achterbakse manieren

Lindsay luisterde voorzichtig aan de geblindeerde ramen, maar hij begreep best, dat ális er iemand in de kamer was, deze hem al lang had gezien. Zijn silhouet tekende zich natuurlijk scherp af tegen de lucht.

Voorzichtig duwde Lindsay de deur open. Stap voor stap trad hij de duistere ruimte erachter binnen. Het aanknippen van zijn zaklantaarn leek door de kamer te schallen. Hij schrok ervan en liet het licht maar een kort ogenblik rondschijnen. Hij stond in een soort studeerkamer of bibliotheek. Lange rijen in leer gebonden boeken stonden op planken langs de muren. Ergens in een hoek glom iets als het oog van een voorhistorisch schepsel, en Lindsay zuchtte opgelucht toen hij zag dat het een globe was. Erachter stond een zware Bretonse kast, waarvan de deuren wijd geopend waren. De inhoud bestond uit rollen landkaarten, oude tijdschriften en een of twee boeken met opschriften in groene inkt.

Onder de deur zag Lindsay een smalle en vage lichtstreep. Hij vermoedde dat achter die deur het trappenhuis zich bevond. Hij sloop langs de kast en bleef opnieuw lange tijd luisteren. Intussen moest hij zichzelf bekennen dat hij echt niet wist wat hij hier moest doen. Zocht hij James om te zien of alles in orde was? Je kon net zo goed een speld in een hooiberg gaan zoeken. Natuurlijk moest zijn neef zich ergens in het kasteel bevinden. Misschien stond hij op dit ogenblik wel oog in oog met een woedende De la Faine, wie weet? Of misschien had James toch de onmogelijkheid van de hele onderneming ingezien en was hij via een andere uitgang weer verdwenen. In gedachten zag Lindsay hem beneden onder het balkon staan, terwijl hij zich afvroeg waar zijn neef uithing. Hij kon een glimlach niet onderdrukken bij de gedachte dat ze elkaar op die manier de hele nacht achterna konden zitten.

Zachtjes deed hij de deurknop naar beneden, duwde de deur open, glipte de gang op en sloot de deur weer. In het schemerachtige licht zag hij voor zich een uit zwaar hout gesneden balustrade en een smalle trap, die in de duisternis beneden verdween. Een zware olielamp hing midden op de overloop. Zijn vermoeden was juist: dit was het trappenhuis.

Het was doodstil om hem heen. Getuige de brandende olielamp moest deze vleugel van het kasteel wel bewoond zijn. Als een kat in een vreemd pakhuis bewoog hij zich uiterst behoedzaam door de gang, terwijl hij af en toe bleef staan om te luisteren. Op zeker ogenblik meende hij onder aan de trap iets te horen rinkelen, maar hij zag niets. Hij knipte zijn zaklantaarn aan en liet de lichtbundel langs de zoldering glijden. Toen wist hij waar dat geluid vandaan kwam. Midden in de vrije ruimte van het trappenhuis hing een reusachtige kristallen kaarsenkroon, met honderden glazen balletjes, die in de tocht soms tegen elkaar sloegen.

Hij ging verder, terwijl hij met zijn hand steun zocht aan de balustrade. Toen hij de trap die naar beneden leidde had bereikt, was hij er zeker van dat hij nog iets hoorde. Niet de kroon, iets anders. Een droge kuch, afkomstig uit een van de kamers, die op deze gang uitkwamen. Het was een kuch, vond Lindsay, die nogal opzettelijk klonk. Niet van verkoudheid of zo, maar om de aandacht te trekken. Was het James? Of Pierre?

Lindsay aarzelde even. Toen glipte hij naar de overkant van de gang en bleef staan luisteren voor de deur van de kamer, waarin hij de kuch had gehoord. Wat zou hij doen? Stel je voor, dat er zich heel iemand anders in de kamer zou bevinden. . Kom op, zei hij tegen zichzelf, je kunt hier niet de hele nacht blijven staan. Toen opende hij zo voorzichtig mogelijk de deur.

De kamer was spaarzaam verlicht door een nachtlampje op een toilettafel. De maan scheen door de dunne gordijnen en wierp bleke lichtvlekken op de vloer. Lindsay stapte behoedzaam de kamer in. Er scheen zich niemand in te bevinden. Maar opeens wist hij dat hij door iemand werd bespied. Hij keek nog eens goed om zich heen. Toen zag hij dat in een enorm hemelbed iemand hem vol aandacht zat op te nemen.

Het was een oude man met dun wit haar en een rechte neus. In het schemerige licht zag hij er verzwakt en ziek uit. Er waren donkere kringen onder zijn ogen, die de indringer met een mengeling van vrees en nieuwsgierigheid opnamen. Terwijl hij Lindsay aanstaarde, plukten zijn handen zenuwachtig aan de deken.

De oude man en Lindsay keken elkaar

Maar opeens wist hij dat hij door iemand werd bespied. Hij keek nog eens goed om zich heen.

lange tijd zwijgend aan. Toen opende de man zijn mond. Zijn stem klonk droog en het was duidelijk dat hij koorts had. ,,Van welke ridder ben jij de schildknaap?" vroeg hij, terwijl zijn handen onafgebroken aan de deken plukten.

,,Neemt u mij niet kwalijk, meneer," antwoordde Lindsay niet-begrijpend. ,,Wat bedoelt u?"

,,Je bent toch niet een van hén?" vroeg de oude man onderzoekend, maar voor Lindsay iets kon zeggen vervolgde hij: ,,Nee, nee, je ziet er veel te eerlijk uit, dat kan niet."

,,Neemt u me niet kwalijk, meneer," begon Lindsay weer. ,,Ik had niet binnen mogen komen. . ."

,,Nee, nee," vervolgde de oude man, terwijl hij rechtop probeerde te gaan zitten. ,,Je hebt er goed aan gedaan door binnen te komen. Ik moet je vertellen van het beest."

Lindsays eerste gedachte was dat de man kinds was en hij pijnigde zijn hersens over de vraag hoe hij zich in vredesnaam uit deze situatie moest redden.

,,Ja, ja," zei de vreemdeling in het bed, ,,kom dichterbij, alsjeblieft. Ik moet het je vertellen."

Lindsay liep langzaam naar het hemelbed en de oude man greep hem plotseling bij de polsen. Een ogenblik sloeg Lindsay de schrik om het hart, maar hij voelde tegelijkertijd hoe krachteloos de handen van de man waren en hoe ze beefden van de koorts. Hij wachtte tot de man begon te spreken.

,,Het beest," herhaalde de zieke. ,,Denk aan het beest. Dat wilde ik je zeggen. Het is erg belangrijk. Het beest houdt de wacht. Onthou het goed, vergeet het niet. Alsjeblieft. . . "

,,Ik zal het niet vergeten, meneer," verzekerde Lindsay hem, ofschoon hij er geen idee van had wat de oude man bedoelde. Plotseling hoorde hij beneden een deur slaan en daarna voetstappen op de trap. ,,Ik moet nu gaan, meneer," fluisterde Lindsay, terwijl hij zich zonder moeite uit de greep van de zieke loswrong. ,,Ik zal niet vergeten wat u hebt gezegd, maar vertelt u alsjeblieft aan niemand dat ik hier geweest ben."

De starende ogen van de oude man volgden hem door de kamer. ,,Het beest houdt de wacht." De stem klonk nu gesmoord en was bijna niet hoorbaar. ,,Vergeet het niet. Het beest houdt de wacht."

Lindsay bleef in de deuropening staan, terwijl hij probeerde te zien wie er de trap op kwam. Hij begreep dat hij ontdekt was. En hij wist, dat hij onmogelijk langs dezelfde weg terug kon gaan als waarlangs hij gekomen was. Moest hij zich verstoppen in een van de kamers? Maar als ze hem al hadden gehoord? En waar zat James toch?

Degene die de trap opkwam had een lamp in de hand en het lichtschijnsel kwam langzaam naderbij. Het verdween even bij de kromming van de trap en was toen weer zichtbaar. Lindsay rende door de gang, maar op het moment dat hij de trap passeerde, zag hij wie er naar boven kwam. Het was mevrouw Ricard, de huishoudster. Ze zag hem op hetzelfde ogenblik. Lindsay hoorde haar gesmoorde kreet. Ze bleef staan en met haar lijkbleke gezicht keek ze hem aan alsof hij een geest was. Toen keek ze zenuwachtig naar beneden.

Lindsay liet haar kalm boven komen; het had nu geen zin meer dat hij zich verborg. Terwijl ze de lamp in haar trillende hand omhooghield, kwam ze aarzelend naderbij. De sleutelbos aan haar gordel rinkelde zachtjes. ,,O, meneer," fluisterde ze, ,,u mag hier niet zijn." Opnieuw keek ze zenuwachtig naar beneden. ,,U moet gaan, meneer. Ik smeek u, blijf niet hier."

,,Hebt u die andere Engelsman, meneer Steel, gezien?" vroeg Lindsay fluisterend.

,,Lieve help, is die ook hier in huis?" vroeg de vrouw geschrokken.

,,Vlug, vertel me waarom u naar boven bent gekomen. Had u me gehoord?"

De huishoudster kwam bijna niet bij van haar schrik. ,,U moet gaan, meneer. Ik smeek het u. Als ze u hier vinden, dan. . . weet ik niet wat er allemaal gebeurt. Misschien vermoorden ze u wel."

Op hetzelfde ogenblik besefte Lindsay dat hij hier in de doodlopende gang moest vastlopen.

Ze knipperde hevig met haar ogen en Lindsay begreep, dat hij koste wat het koste zijn kalmte moest bewaren.

„Ik ga al, ik ga al," zei hij. „Maar hoe kom ik hier weer uit?"

„De trap af en dan door die deur. De gang door, dan neemt u de groene deur en dan bent u in de keuken. Daar is niemand. De buitendeur kunt u van binnen opendoen. Gaat u vlug, ik smeek u. . ."

„Maak u niet bezorgd, mevrouw," zei Lindsay kalm. „Ik ga meteen. Nog één ding: wie is de oude heer in die kamer daar?"

Mevrouw Ricard keek hem aan alsof ze op het punt stond haar verstand te verliezen. De lamp slingerde hevig in haar bevende hand. Haar mond ging open, alsof ze iets wilde zeggen, en sloot zich weer. „Bent u daarbinnen geweest?" bracht ze tenslotte uit. „O, dat is. . . dat is. . ." Met een krampachtige trek op haar gezicht probeerde ze haar zelfbeheersing terug te vinden. „Ja, ja, meneer," begon ze toen snel, „ziet u, dat is mijn man. Hij is een beetje. . . een beetje getikt, ziet u."

„O, dat spijt me erg, mevrouw," zei Lindsay verontschuldigend en hij nam het zichzelf kwalijk dat hij het oude mens zo had opgewonden. Toen liet hij haar alleen en liep voorzichtig de trap af.

Maar het was te laat. Beneden ging opnieuw een deur open. Zware voetstappen kwamen snel naar boven. Lindsay keek vlug om zich heen, maar hij kon zich nergens meer verstoppen. Al voor hij de man gezien had, wist hij dat het Clopotte moest zijn. Die zware en toch snelle voetstappen bedrogen hem niet.

Mevrouw Ricard stak van angst haar vingers in haar mond. Lindsay likte zijn lippen af en overlegde razendsnel wat hij zou doen. Alles wat hij zag, was de naar boven glijdende hand van de dwerg. Plotseling hield de hand stil. Lindsay begreep, dat de dwerg scherp luisterde. Een ogenblik later bewoog de hand weer in zijn richting, maar nu nog sneller dan zoëven. Clopotte scheen te voelen dat er behalve de huishoudster nog iemand boven was. Dat betekende in elk geval dat James nog steeds niet gesnapt was. Als ze tenminste al niet voorgoed met hem hadden afgerekend, dacht Lindsay met een slap gevoel in zijn maag.

De ontsnappingspoging die hij daarnet nog had overwogen, had nu helemaal geen kans meer. Het gaf hem niets of hij nu een van de slaapkamers zou binnenrennen; ze zouden hem toch vinden. Hij besloot Clopotte te verrassen, zodra deze de bovenverdieping had bereikt. Maar Clopotte scheen zijn gedachten te raden; ineengedoken als een monsterachtig wezen stormde hij de trap op en probeerde de jongen met uitgespreide armen te grijpen. Hij sprak geen woord, maar in het schemerige lamplicht vertrok zijn gezicht in een triomfantelijke grimas, die een rij bruine tanden liet zien.

Lindsay draaide zich vlug om en rende terug over de gang, terwijl de huishoudster wegdook achter een pilaar. Lindsay liep bijna tegen de olielamp op die aan de zoldering hing. Met een instinctieve armbeweging kon hij het ding nog juist opzijduwen. Achter hem klonk een zware slag; de lamp was teruggeslingerd en had Clopotte, die Lindsay vlak op de hielen zat, midden in het gezicht getroffen. Lindsay hoorde hem grommen van pijn en even hield hij zijn vaart in. Maar in een fractie van een seconde stond de dwerg weer overeind om de achtervolging voort te zetten. Achter zich hoorde Lindsay weer het geroffel van Clopottes voeten. Op hetzelfde moment besefte Lindsay dat hij hier in de doodlopende gang moest vastlopen. Wanhopig koos hij de laatste deur en probeerde hem te openen. Het lukte en terwijl hij naar binnen glipte, probeerde hij de deur vlak voor zijn achtervolger dicht te slaan. Maar het kostte Clopotte weinig moeite om hem weer te openen. Gelukkig was de enige sport, waarin Lindsay vroeger op school had uitgeblonken boksen geweest; dat kwam hem nu uitstekend van pas. Hij zwaaide zijn linkervuist ver naar achteren en sloeg toen met een flitsende slag onder Clopottes kin.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

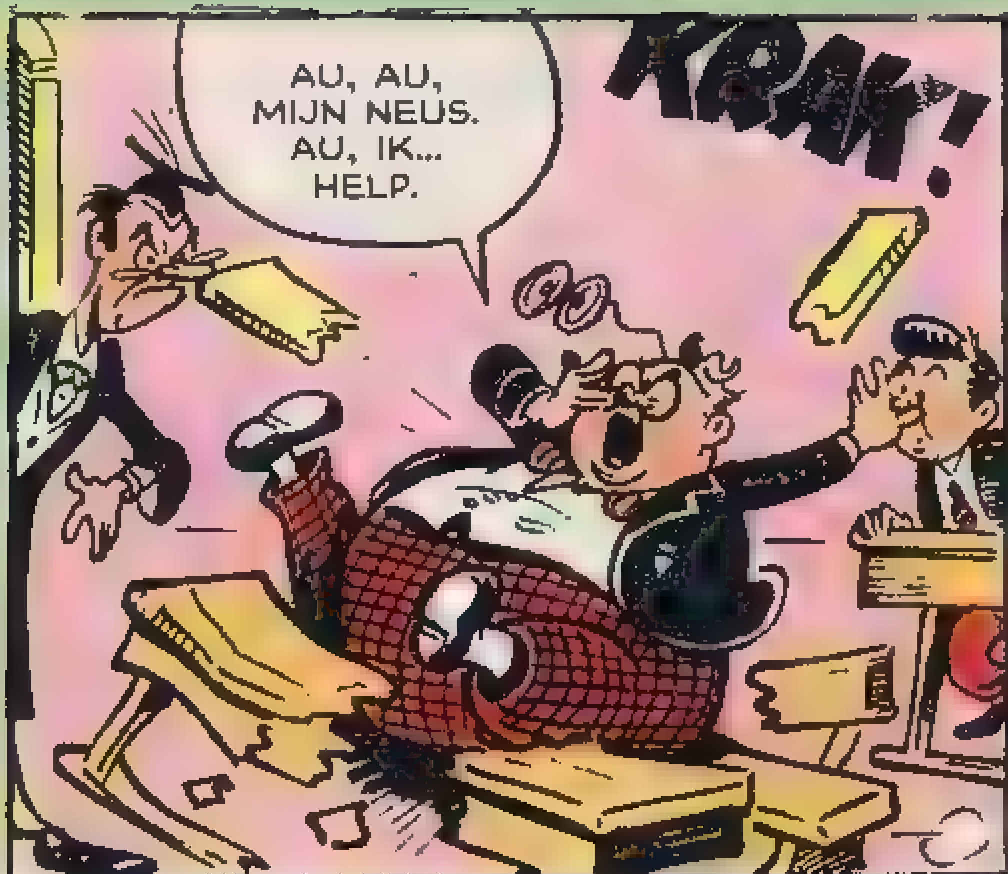

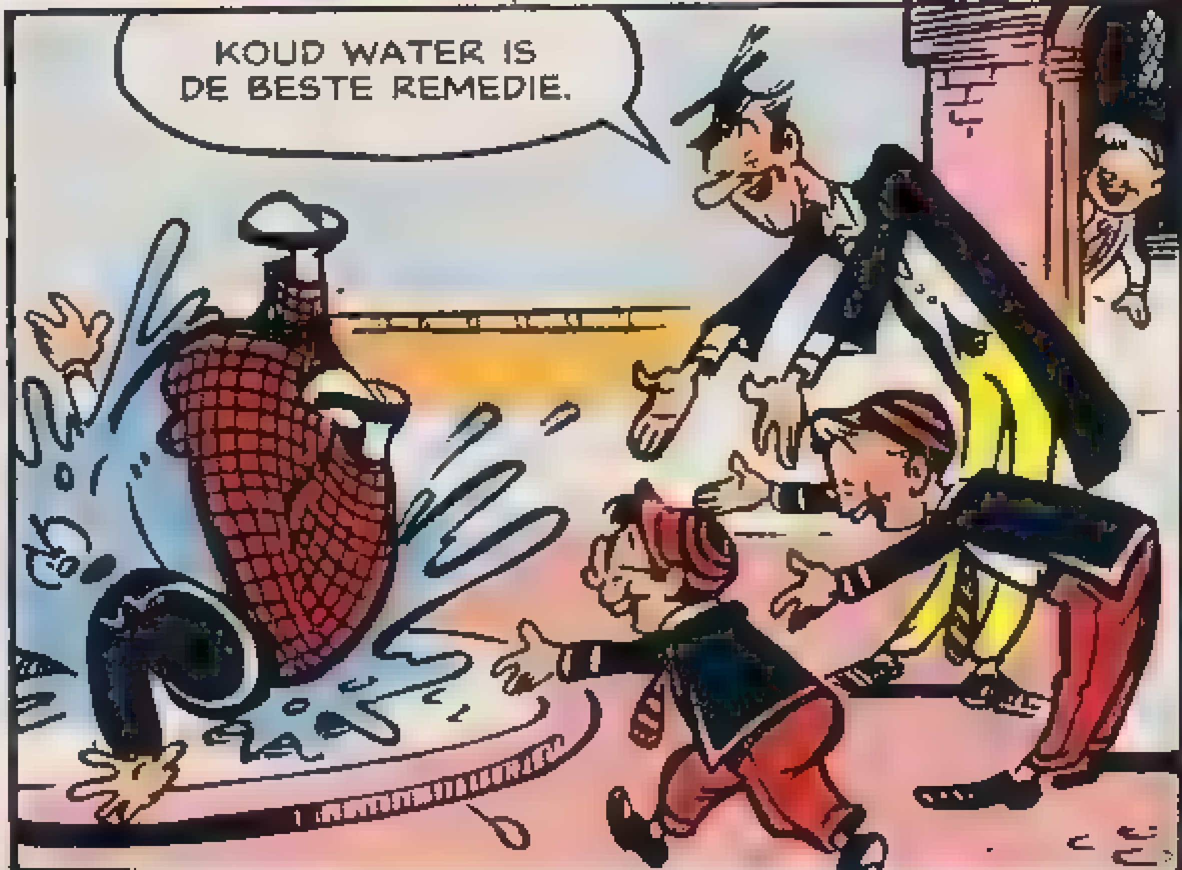

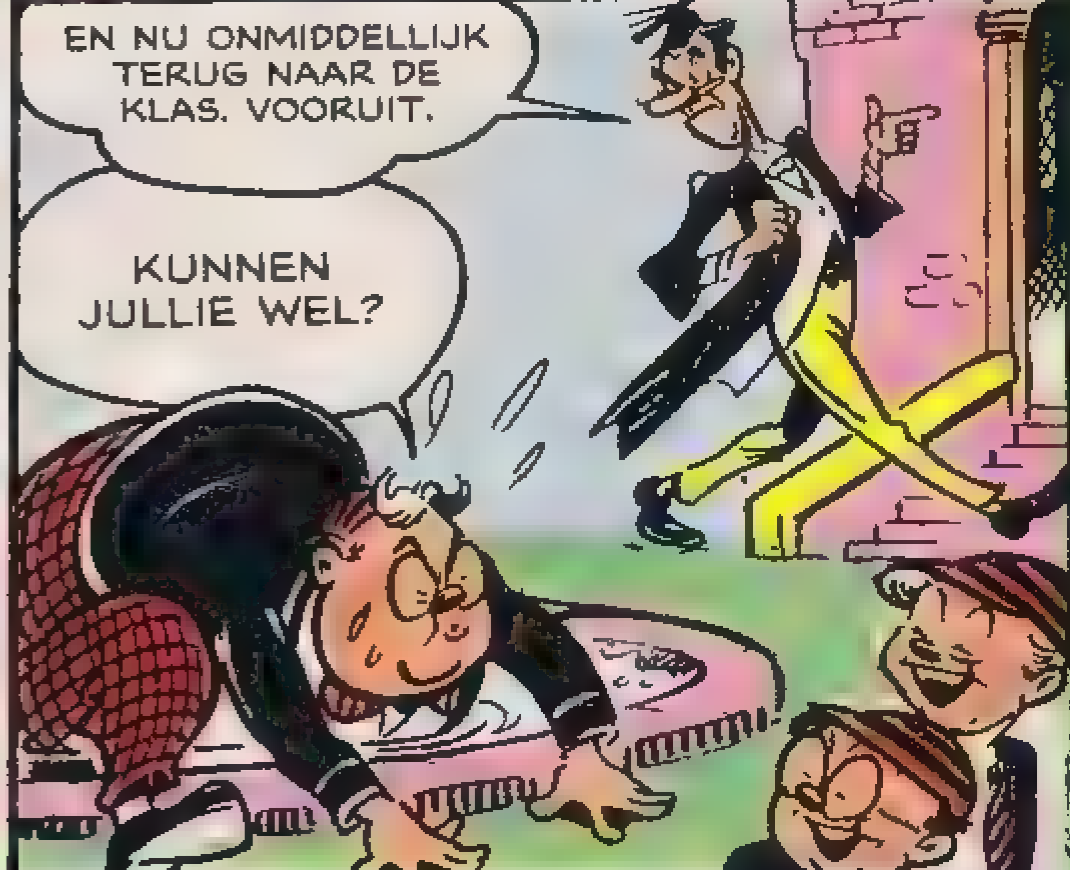

AU, AU, MIJN NEUS. AU, IK... HELP.
KRAK!

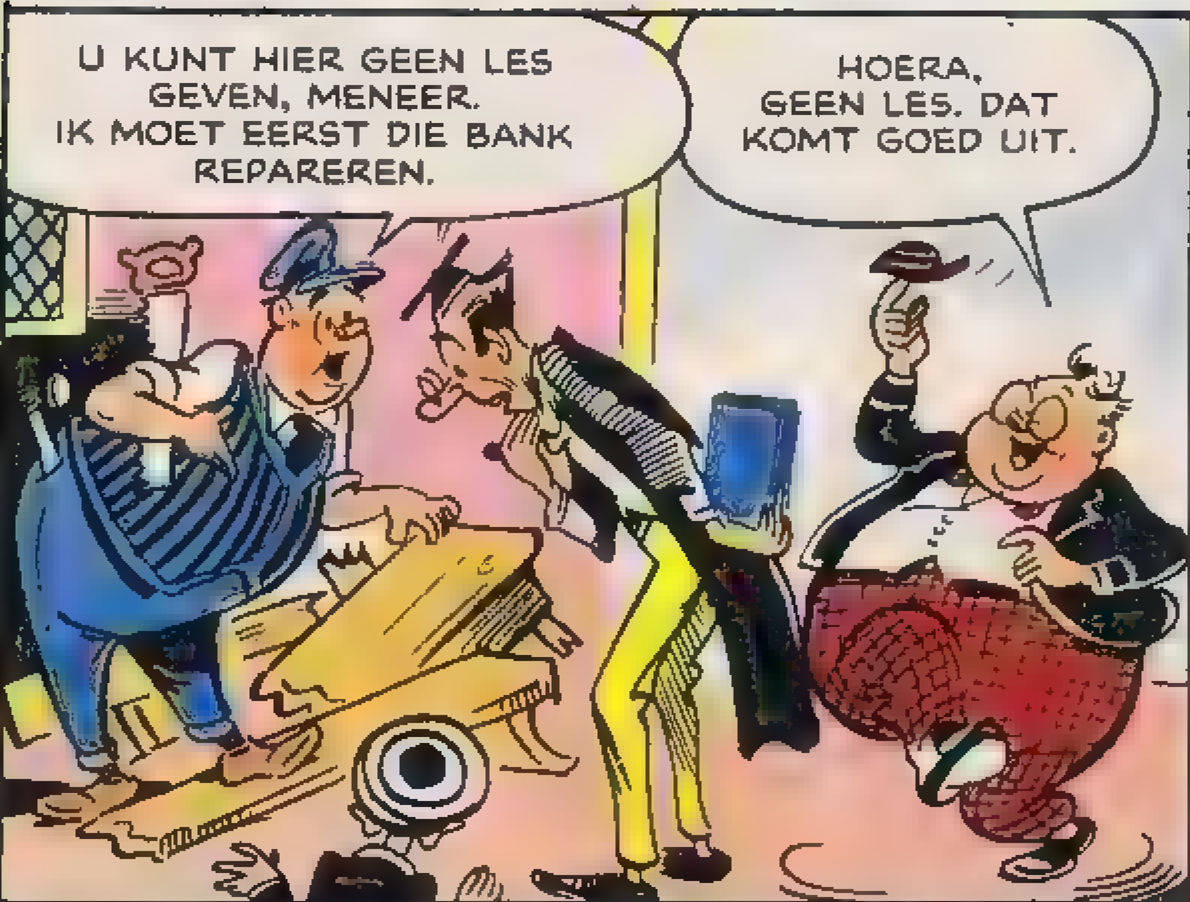

IK GELOOF DAT BILLIE FLAUW-GEVALLEN IS, MENEER.
ZOU HET?

PAK HEM BEET, JONGENS. WE ZULLEN HEM VLUG WEGDRAGEN.
ZIEKEN-ZAAL

IK ZAL MIJN OGEN MAAR DICHT-HOUDEN EN NET DOEN OF IK FLAUW-GEVALLEN BEN, DAN HOEF IK TENMINSTE NIET TERUG NAAR DE KLAS.
ZIEKEN-ZAAL

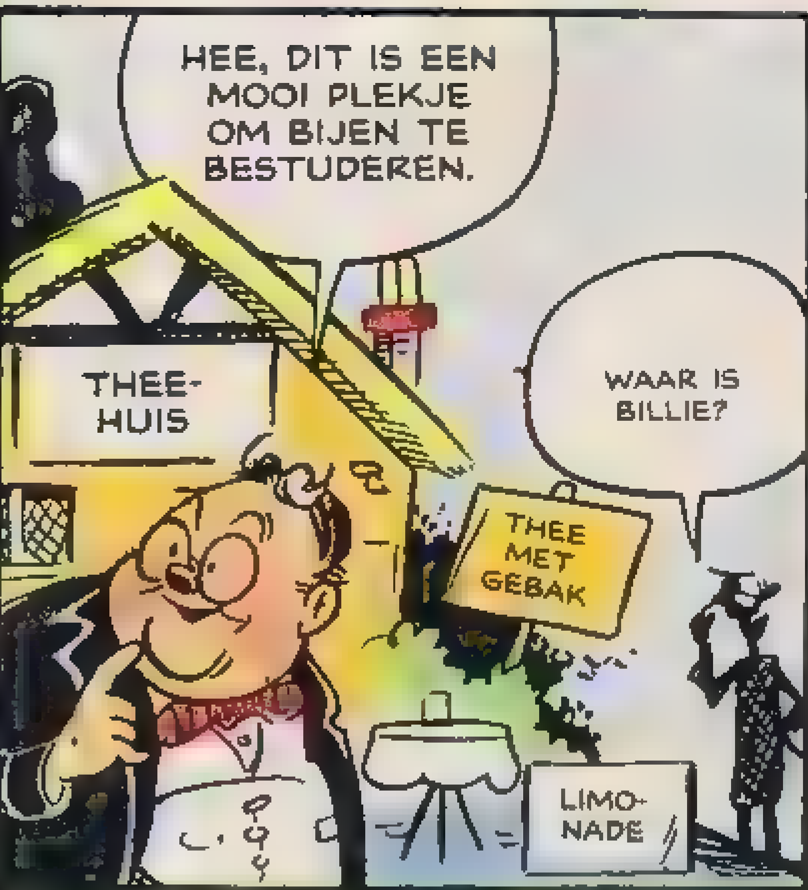

KOUD WATER IS DE BESTE REMEDIE.

EN NU ONMIDDELLIJK TERUG NAAR DE KLAS. VOORUIT.
KUNNEN JULLIE WEL?

U KUNT HIER GEEN LES GEVEN, MENEER. IK MOET EERST DIE BANK REPAREREN.
HOERA, GEEN LES. DAT KOMT GOED UIT.

WE VERVOLGEN ONZE DIERKUNDELES IN DE OPENLUCHT. NAAR HET BOS, JONGENS.

WE GAAN HIER DE BIJEN BESTUDEREN.
DAT IS NOG ERGER DAN LES OP SCHOOL.

HEE, DIT IS EEN MOOI PLEKJE OM BIJEN TE BESTUDEREN.
THEE-HUIS
WAAR IS BILLIE?
THEE MET GEBAK
LIMO-NADE

IK KAN HIER OOK BIJEN BESTUDEREN. KIJK MAAR EENS, ZE ZOEMEN ROND MIJN TAFEL.
THEE MET GEBAK
O, DAAR IS HIJ.

KOM MEE, BILLIE. WE WACHTEN OP JE.
HEE, WACHT EVEN. IK BESTUDEER BIJEN.

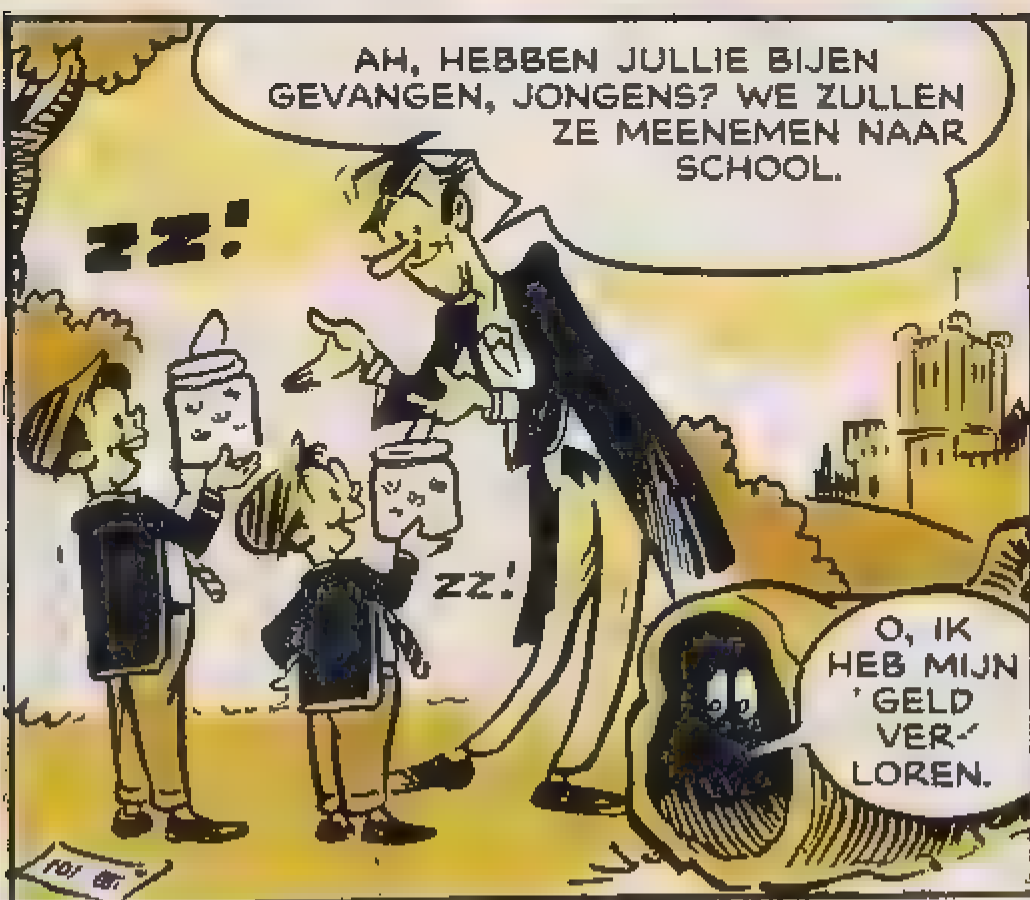

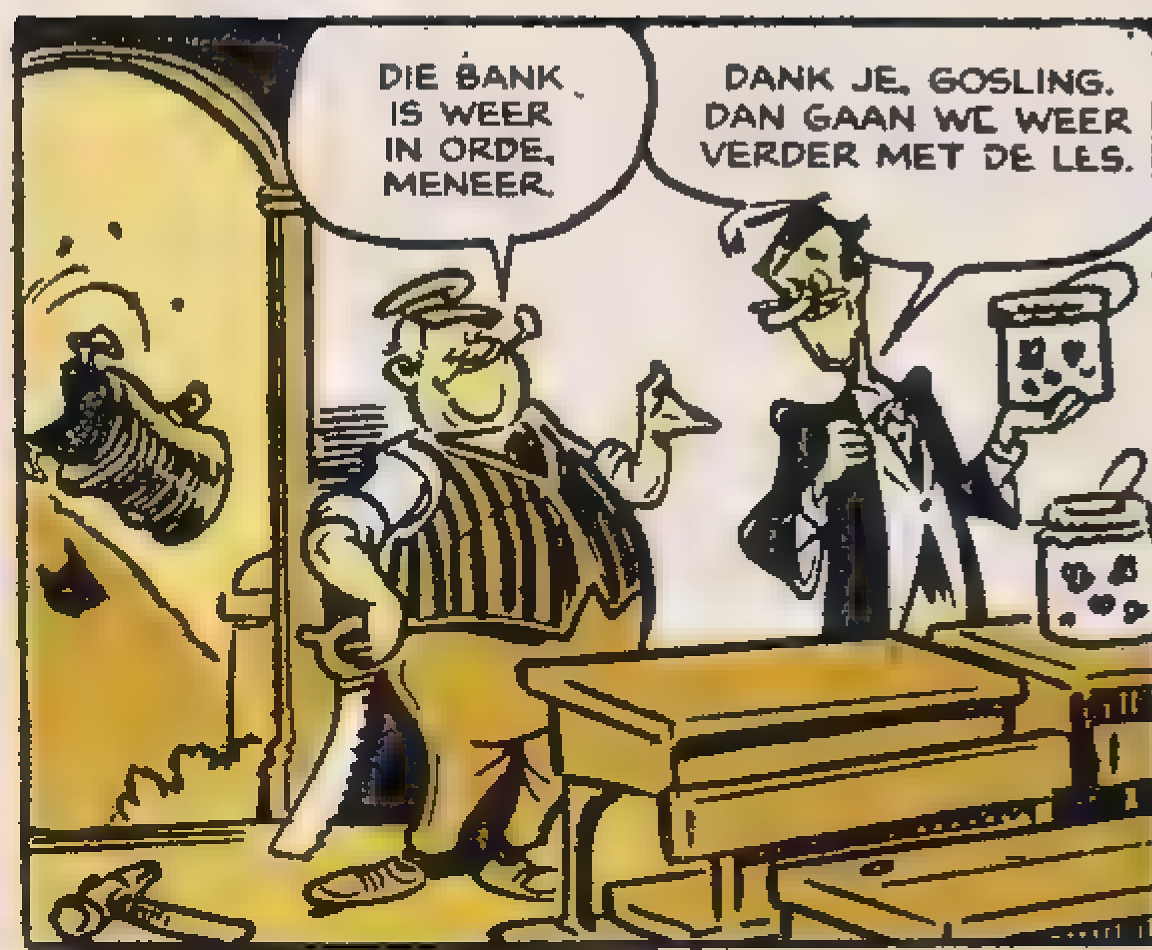

MAAR TERWIJL BILLIE UIT DE HOLLE BOOM PRO-BEERDE TE KOMEN, WAREN EEN PAAR WEZELS NAAR BINNEN GEKROPEN.

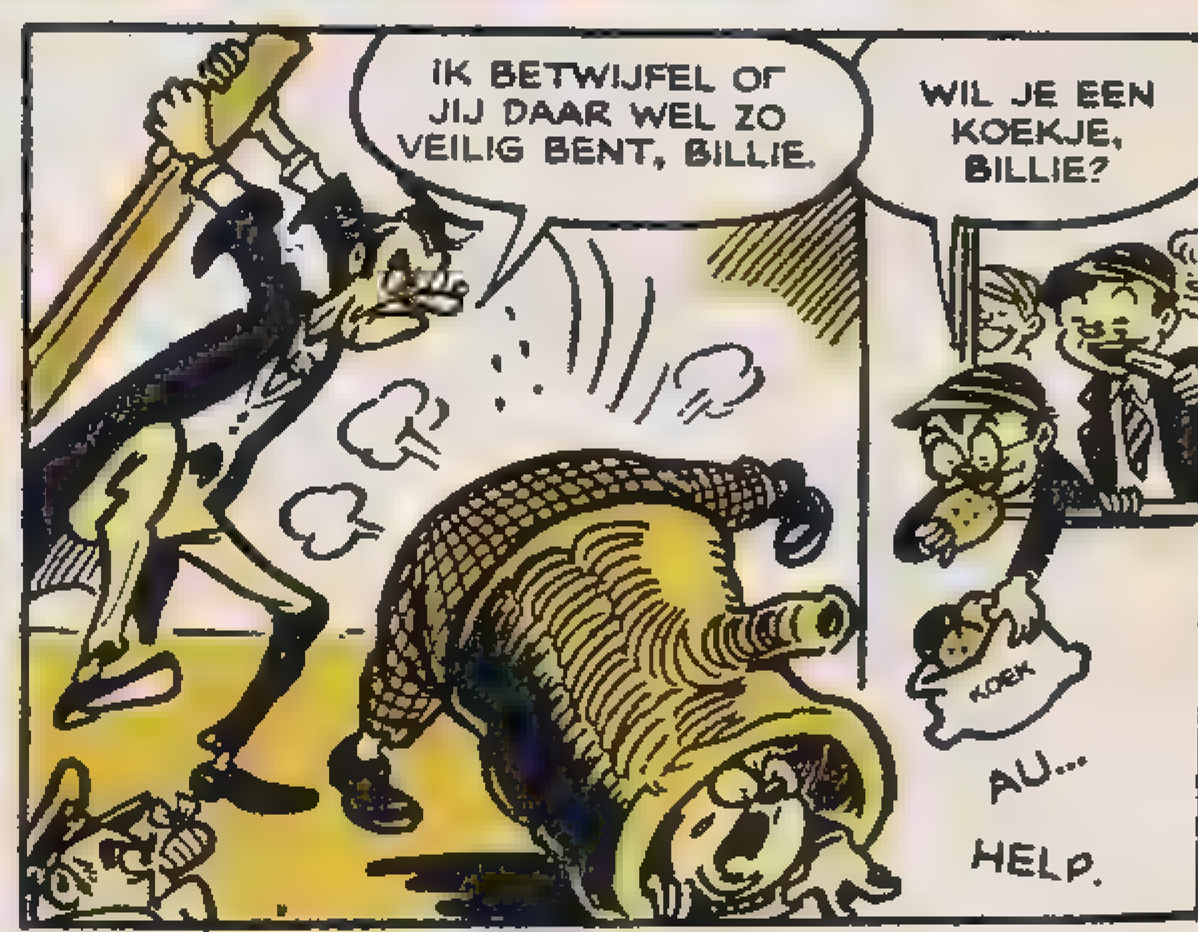

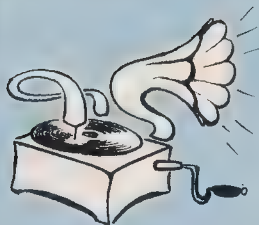
Een beroemde plant

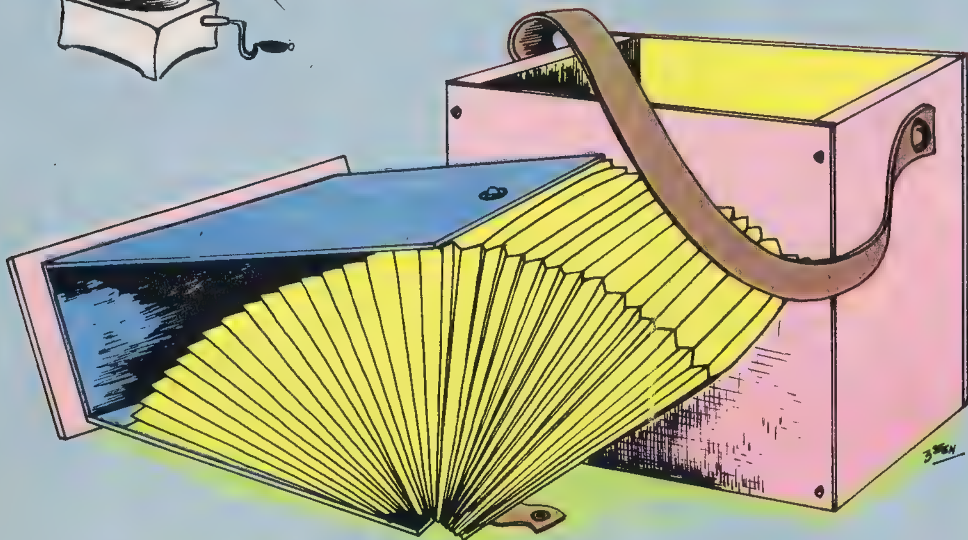
De lotus is een waterplant, die voorkomt in de tropische streken van Afrika en Azië. Al in de grijze oudheid wordt er over deze plant gesproken en dichters en zangers beweerden toen dat de geur van de lotusbloem zo verrukkelijk was dat vreemdelingen, die die streken bezochten, er zelfs hun vaderland door vergaten. Van de bloem van de lotus maakte men een soort parfum en de vrucht werd als voedingsmiddel gebruikt. Op de tempels en piramiden van Egypte en het Nabije Oosten komt de lotusbloem, gebeiteld in steen, herhaaldelijk voor en bij de Hindoes in India geldt hij tegenwoordig nog als een heilige bloem.

De lotus is het best te vergelijken met onze waterlelie. Zijn grote, donkere bladeren drijven op het wateroppervlak en de helder witte bloemen steken daartegen scherp af.

Maak zelf een platenkoffer

Deze handige platenkoffer bestaat uit de volgende delen: de eigenlijke koffer, die voorzien is van een hengsel; daarin rust de klapper en in die klapper zit de waaier gelijmd, waarin de platen opgeborgen worden. De klapper rust met zijn deksel op de bovenranden van de koffer en de platen hangen dus vrij in de waaier, waardoor beschadiging praktisch uitgesloten is.

We beginnen met het maken van de waaier. Hiervoor nemen we vijfentwintig vellen dik, stevig papier van 26 × 20 cm. De bovenhoeken worden volgens de tekening weggeknipt. De aangegeven stippellijnen worden op het papier overgenomen en met de achterkant van een mes gerild, waarna we de randen omvouwen. De gekleurde randen smeren we in met tubelijm en we plakken het volgende vel, waarvan de randen ook gevouwen zijn, hierop. Als alle vellen op elkaar gelijmd zijn, laten we de waaier een paar uur drogen.

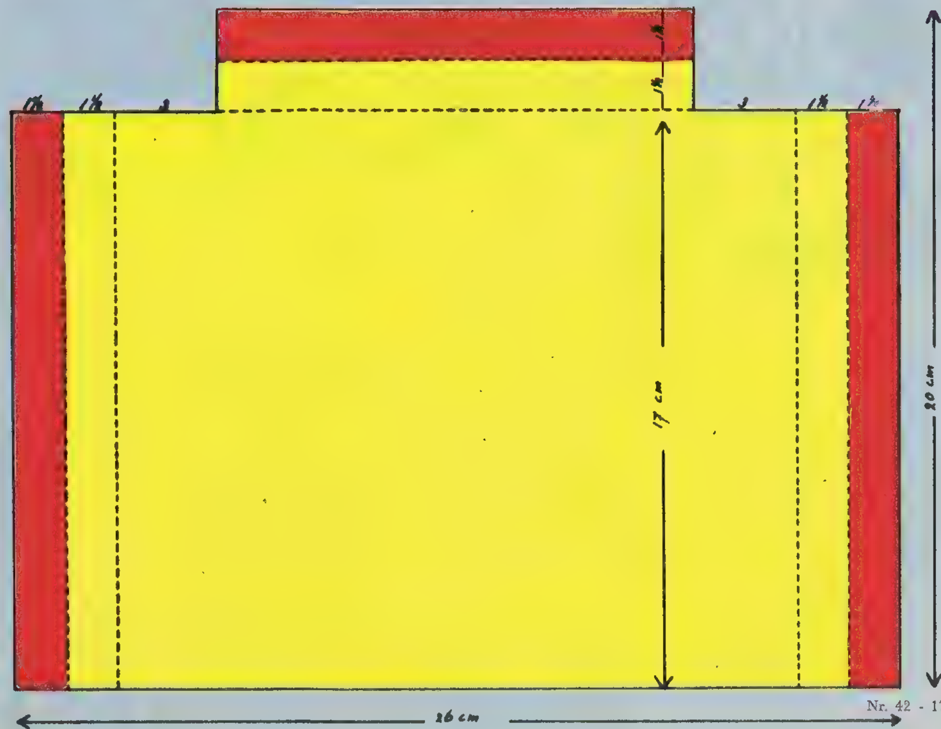
Intussen maken we de klapper, waarin de waaier straks gelijmd wordt. Deze bestaat uit drie stukjes dik karton: twee zijkanten en een rug. Ze zijn respectievelijk 20½ × 18½ en 20½ × 10½. We leggen deze delen naast elkaar (met een onderlinge tussenruimte van 3 mm) op een stuk plakplastic of linnen van 50 × 23 cm. De randen slaan we naar binnen om en de binnenkant beplakken we met een stuk pakpapier van 47 × 19 cm. Nu lijmen we de waaier aan één kant vast in de klapper (de open kant naar de rug). Een stukje dik karton van 24 × 14½ cm beplakken we met een stukje plakplastic of linnen van 26 × 17 cm. Dit is het deksel van de klapper. Het wordt op de rug van de klapper gelijmd en wel zó, dat deze precies in het midden komt. Om het geheel steviger te maken is het aan te raden om door de rug en het deksel van de klapper twee verchroomde splitpennen te maken. Ook kun je vlak onder de waaier met behulp van een drukknoop of een haakje een riempje maken. Als je dan de klapper uit de koffer haalt (je doet dit aan het deksel van de klapper), zakt de waaier met de platen niet direct naar beneden.

Nu gaan we het koffertje maken. De voorkant, achterkant en de bodem worden op dezelfde manier als bij de klapper aan elkaar bevestigd door ze naast elkaar op een stuk plakplastic of linnen van 54 × 25 cm te leggen (denk aan de tussenruimte). De voor- en achterkant zijn 23 × 19 cm, de bodem is 19 × 12½ cm. Het binnenvel is 50 × 22 cm. De zijkanten van de koffer zijn twee plankjes van 1 cm dikte, 19 cm lengte en 12½ cm breedte. De onderste hoeken ronden we iets af. Ook deze plankjes worden eerst beplakt. Buitenvel 21 × 15 cm, binnenvel 18 × 11 cm. Nu trekken we de bodem met daaraan de voor- en achterkant om de zijkanten en zetten ze daarop vast met verchroomde siernageltjes. Een reepje leer of rubber van 50 × 2 cm beplakken we met plakplastic of linnen en zetten dit op 2½ cm onder de bovenrand met verchroomde splitpennen aan de zijkanten van de koffer vast. Dit is het hengsel.

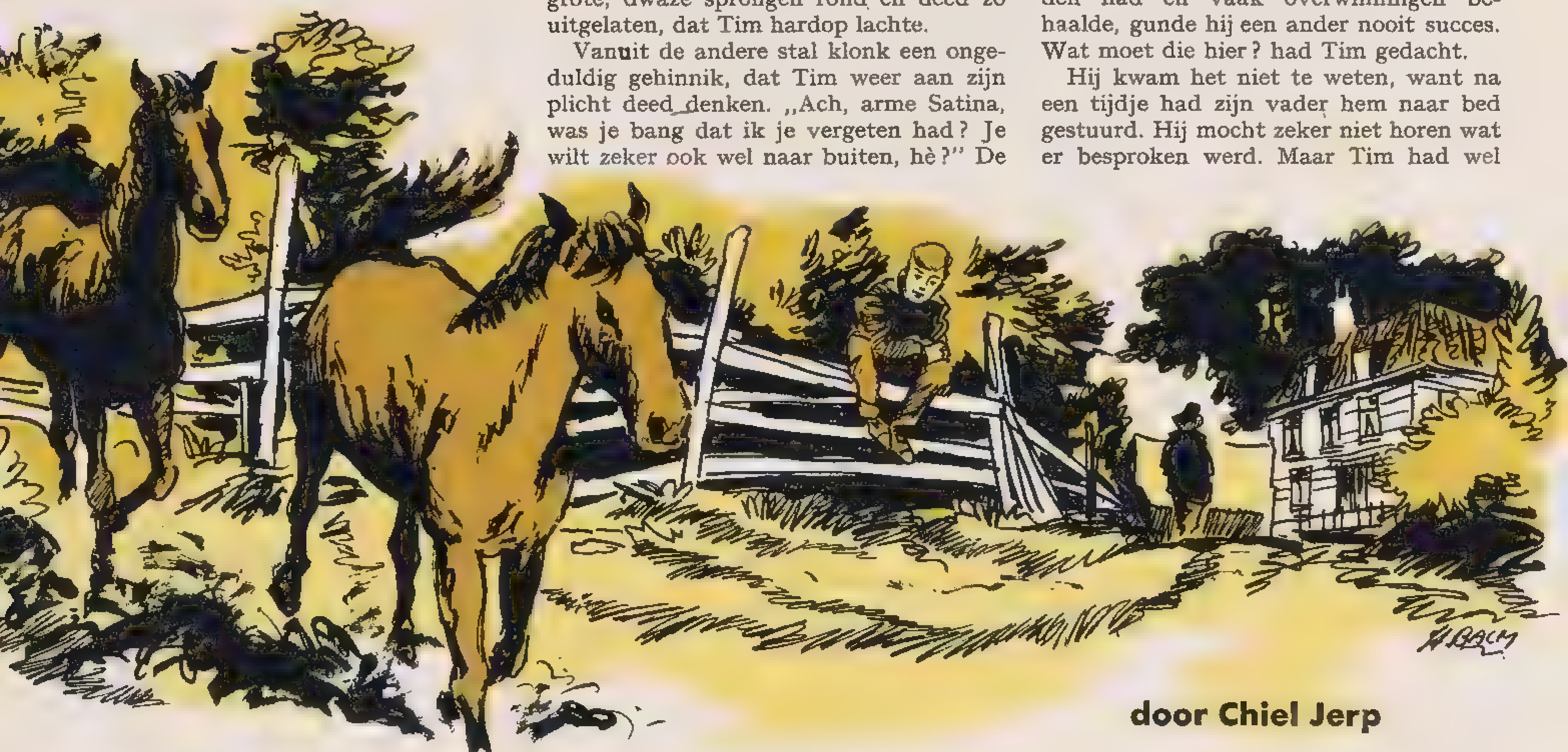
We raden je aan om vóór je hieraan begint alles goed door te lezen tot je de beschrijving precies begrijpt. Ga niet overhaast te werk, want dan maak je fouten. Als je het geheel netjes afwerkt, is het koffertje een sieraad voor je kamer en tegelijk een veilige en praktische bergplaats voor je platenverzameling (45 toeren). Natuurlijk kun je het ook heel goed gebruiken om er platen in mee te nemen naar een feestje of naar je vriend of vriendin. En wil je het aan iemand cadeau geven, dan zul je er zeker eer mee inleggen. Veel succes! *Te.*

Wat heb je nodig?

- 25 vellen dik, stevig papier van 26 × 20 cm (waaier);
- 2 stukjes dik karton van 20½ × 18½ cm (zijkanten van de klapper);
- 2 stukjes dik karton van 23 × 19 cm (voor- en achterkant van de koffer);
- 1 stukje dik karton van 20½ × 10½ cm (rug van de klapper);
- 1 stukje dik karton van 24 × 14½ cm (deksel van de klapper);
- 1 stukje dik karton van 19 × 12½ cm (bodem van de koffer);
- 2 plankjes van 19 × 12½ × 1 cm (zijkanten van de koffer);
- reepje leer of rubber van 50 × 2 cm (hengsel);
- 1 stukje plakplastic of linnen van 50 × 23 cm (klapper);
- 1 stukje plakplastic of linnen van 54 × 25 cm (voor-, achterkant en bodem van de koffer);
- 1 stukje plakplastic of linnen van 26 × 17 cm (deksel van de klapper),
- 1 stukje plakplastic of linnen van 52 × 4 cm (hengsel),
- 2 stukjes plakplastic of linnen van 21 × 15 cm (zijkanten van de koffer),
- vel pakpapier;
- 16 verchroomde siernageltjes;
- 4 verchroomde splitpennen;
- 1 tube lijm

De grote race

door Chiel Jerp

Tim Tenders kwam opgewekt fluitend de deur uit van het huis „Morgenster". Het was nog heel vroeg in de morgen. De dauw lag nog op de velden en overal was het heerlijk stil. De zon stond laag boven de horizon en had nog weinig kracht. Tim had daarom een dikke trui aangetrokken en zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek gestopt. Hij liep de richting uit van de paardestallen. Zijn vingers speelden met de sleutels van de staldeuren.

Zijn dagelijkse tocht naar de stallen was het heerlijkste dat hij zich kon voorstellen. Elke dag genoot hij weer als hij de staldeuren opende. Een brede straal licht viel dan naar binnen en een blij gehinnik klonk hem tegemoet. De paarden wisten dat de dag weer begonnen was en verheugden zich er evenzeer op als Tim.

Hij naderde de stal en haalde de sleutelbos uit zijn zak. Terwijl hij de sleutel in het slot stak, hoorde hij hoeven over de grond schrapen; het dier had hem al gehoord.

„Goeiemorgen, Zilverkoning. Ben je een beetje ongeduldig?" begroette hij het glanzend zwarte paard, dat opgewonden trappelend stond te wachten tot Tim het touw los zou maken, waarmee het vastgebonden was. Zilverkoning hinnikte alsof hij Tim had verstaan.

Tim maakte het touw los, terwijl hij zachtjes met het jonge paard praatte. Vergenoegd wreef het dier met zijn hoofd langs Tims schouder om te tonen hoe fijn het het vond dat het de donkere stal uit mocht naar de weide. En toen Zilverkoning eenmaal buiten was holde hij met grote, dwaze sprongen rond en deed zo uitgelaten, dat Tim hardop lachte.

Vanuit de andere stal klonk een ongeduldig gehinnik, dat Tim weer aan zijn plicht deed denken. „Ach, arme Satina, was je bang dat ik je vergeten had? Je wilt zeker ook wel naar buiten, hè?" De grote merrie in de stal schudde het hoofd heen en weer als om haar verontwaardiging te tonen. „Nou," praatte Tim, „ik kan het me voorstellen, hoor. Je zoon is al buiten en dan is het geen stijl om jou binnen te laten." Al pratend had hij Satina losgemaakt en even later liep ze naast Zilverkoning. Moeder en zoon, peinsde Tim, terwijl hij naar de beide paarden keek. Een mooi stel.

Hij ging de stallen weer in om ze schoon te maken. Dit was een dagelijks karwei, dat hij niet zo prettig vond, maar toch zo goed mogelijk deed, omdat het er nu eenmaal bij hoorde. Ondertussen was hij met zijn gedachten ver weg. Ook dat was een gewoonte. Tijdens het schoonmaken van de stallen droomde hij altijd van racebanen. Racebanen waarop prachtige paarden in een spannende strijd gewikkeld waren. De jockeys vuurden de dieren aan, de toeschouwers juichten. Tussen de deelnemers was Tim Tenders. Altijd eindigden zijn dagdromen met hetzelfde beeld: Tim Tenders versloeg met een kleine voorsprong zijn concurrenten en ontving de grote prijs. Als hij zover was met zijn gedachten, zuchtte Tim altijd diep. Zou het er ooit van komen?

Ook nu weer vroeg hij zich dit af. Hij leunde op zijn bezem en staarde voor zich uit. Hij had niet veel hoop dat hij nog eens een beroemd man zou worden in de paardesport. Vooral sinds gisteren niet meer. Gisteravond was er, toen hij met zijn vader en moeder in de kamer zat, bezoek gekomen. Het was David Donker, de eigenaar van een van de grootste renstallen in de streek. Tim mocht die man niet; ondanks het feit dat hij veel paarden had en vaak overwinningen behaalde, gunde hij een ander nooit succes. Wat moet die hier? had Tim gedacht.

Hij kwam het niet te weten, want na een tijdje had zijn vader hem naar bed gestuurd. Hij mocht zeker niet horen wat er besproken werd. Maar Tim had wel een vermoeden. Hij wist dat de zaken de laatste tijd niet zo best gingen. Zijn vader had nogal tegenslag gehad, waardoor de paarden die aan races meededen niets meer wonnen. De eigenaars van de paarden werden ontevreden en brachten de dieren in andere stallen onder. Nu waren alleen Satina en Zilverkoning nog over; zij waren eigendom van vader Tenders zelf. Satina was te oud om in wedstrijden te lopen en Zilverkoning was nog te jong en te onervaren.

Tim pakte zuchtend zijn bezem weer op. Van zijn opgewektheid van zoëven was weinig over. Hij vermoedde dat David Donker de paarden wilde kopen. En gezien de toestand van hun bedrijf was het waarschijnlijk dat zijn vader het zou doen.

Toen Tim met het werk in de stallen klaar was liep hij naar buiten. In de verte,

op de weide, zag hij zijn vader bij Zilverkoning staan. Tim liep er vlug heen.

Vader Tenders gaf het jonge paard zachte klopjes op de hals. Hij praatte daarbij rustig, terwijl Zilverkoning met gespitste oren luisterde. Vader Tenders had zijn zoon niet in de gaten voor hij vlak bij hem was. ,,Dag, vader," zei Tim, ,,wat staat u ernstig met de koning te praten?"

,,Ja," bromde zijn vader, ,,ik moest even met hem praten voor hij weggaat."

Tim schrok. Zou zijn vermoeden bevestigd worden? ,,Gaat Zilverkoning. . .?"

Zijn vader knikte langzaam. Hij schraapte zijn keel. ,,Ja, hij gaat weg," zei hij toen bars. ,,Het is veel te duur om twee paarden te houden zonder iets te verdienen. Ik verkoop Zilverkoning en Satina aan Donker. Hij geeft een goeie prijs, dus. . ."

Hij keek Tim even aan, die terneergeslagen naar de grond keek. Toen legde hij zijn hand op Tims schouder. ,,Ik vind het ook erg, heus. Maar je weet zelf wel hoe moeilijk we het hebben."

,,Ja maar," protesteerde Tim, ,,als Zilverkoning iets ouder is en hij kan goed lopen, dan winnen we vast veel prijzen en dan gaat alles weer goed." Hoopvol keek hij zijn vader aan.

Maar deze schudde zijn hoofd. ,,Nee, Tim. Voordat Zilverkoning aan een wedstrijd kan meedoen zijn we straatarm. Nee, we gaan hem verkopen, er zit niets anders op. Morgen komt Donker terug en dan wordt alles geregeld."

Vader Tenders haalde diep adem. Hij streelde het paard nog even over de neus en liep toen naar huis, heel langzaam en met gebogen rug. Tim bleef bij het paard, dat nog steeds onbeweeglijk op zijn plaats stond. ,,Heb je het gehoord, Zilverkoning?" fluisterde hij. ,,Je gaat weg. We zullen nooit samen aan een race meedoen."

Het paard hinnikte zachtjes en wreef met zijn snuit tegen Tim aan. Tim streek over de grote witte vlek op het paardehoofd. ,,Ik heb je Zilverkoning gedoopt toen ik die witte vlek zag, weet je nog?" mompelde hij. ,,Iemand anders zal van jou een kampioen maken."

Tim voerde die dag weinig uit. Voortdurend moest hij eraan denken dat over een paar dagen de twee paarden weg zouden zijn. Ook zijn vader was in een gedrukte stemming.

Toen 's avonds de bel ging, schrokken ze alle drie op. ,,Donker komt toch morgen pas?" vroeg Tim. Hij ging de deur openmaken.

Maar het was Donker niet; dat begrepen Tims ouders al gauw toen ze hem in de gang iemand hoorden begroeten. ,,Jef Berends," zei vader Tenders verbaasd, toen een kleine, krombenige man de kamer binnenkwam. Hij sprong op en schudde de man stevig de hand.

,,Ja," zei Berends, ,,ik dacht: kom, laat ik Tenders eens op gaan zoeken. Ik hoorde dat je in moeilijkheden zat en dacht dat ik je misschien kon helpen."

Vader Tenders legde alles uit en Berends luisterde aandachtig. ,,Jonge, jonge," bromde hij toen het verhaal afgelopen was, ,,dat is ellendig. Dus je wilt er nu maar meteen mee ophouden?"

,,Er zit niet veel anders op."

,,Nee, zo op het eerste gezicht niet. . ."

Tim had de kleine man goed aangekeken. ,,Meneer Berends, weet u misschien een andere oplossing?" vroeg hij opeens hoopvol.

,,Ik weet het niet. Ik weet het niet," mompelde Berends. ,,Misschien wel."

Vader en zoon Tenders veerden op. ,,Wat dan?" riepen ze tegelijkertijd.

,,Nou," zei Berends, ,,ik heb een idee waar misschien wel iets in zit. Als het lukt zijn de moeilijkheden voor jullie voorbij. Die Zilverkoning is een goed paard, een heel goed paard zelfs. Als we hem nu eens gaan trainen voor wedstrijden. Hij heeft zeker aanleg. Hij wint een paar grote prijzen en de moeilijkheden zijn voorbij."

Triomfantelijk keek Berends de anderen aan. Maar niemand keek verheugd. Teleurstelling was het enige dat Tim en zijn vader voelden. Ze hadden gedacht dat Berends iets wist, maar deze oplossing hadden ze zelf al verworpen. ,,We hebben immers geen geld, Jef," zei vader Tenders vermoeid. ,,We zijn straatarm, we kunnen niet een maandenlange training bekostigen."

,,Die betaal ik," zei Berends.

Vader Tenders sprong op. ,,Jij?" vroeg hij ongelovig. ,,Maar, maar. . ."

,,Moet je luisteren," zei Jef Berends. ,,Ik heb jarenlang paarden bereden, in honderden wedstrijden. Ik weet wanneer een paard goed is. Zilverkoning is goed, dat geef ik je op een briefje. Ik heb een beetje geld overgehouden van de wedstrijden en ik ben bereid om dat te gebruiken om Zilverkoning klaar te maken voor wedstrijden. Als het zover is, zal ik hem rijden en wie weet wint hij prijzen bij de vleet." Vergenoegd keek Berends weer rond. ,,Als tegenprestatie nemen jullie mij op in het bedrijf. Is dat goed?"

,,Of dat goed is, vraagt hij. Alle mensen." Vader Tenders kon zijn oren niet geloven. Bracht me die goeie Jef op het allerlaatste nippertje nog een kans op redding. ,,Natuurlijk is het goed," riep hij.

Tim had met aandacht naar het gesprek geluisterd. Hij sprong van zijn stoel omhoog. ,,Ik ga het aan Zilverkoning vertellen," riep hij. ,,Volgend jaar is hij kampioen." En hij rende weg.

De dag daarop zag alles er een stuk vrolijker uit. Al vroeg was Berends gekomen om een begin te maken met de opleiding van Zilverkoning. Het paard kon zich geen betere leermeester wensen. Jef Berends was een beroemde jockey geweest. Toen hij een paar jaar geleden afscheid van de paardesport had genomen, kon hij terugzien op vele jaren van roemvolle wedstrijden waarin hij talloze prijzen had gewonnen.

Toen ze 's middags een boterham zaten te eten vertelde Berends allerlei verhalen uit die tijd. Tim was een en al aandacht. Vooral toen Berends vertelde over Morgenster, het paard waar het huis van de Tenders naar was genoemd. Morgenster was het paard ,,met de gouden benen", het ,,paard met vleugels", het ,,vliegende paard", allemaal erenamen die in die tijd in de kranten waren verschenen. ,,En Zilverkoning wordt even beroemd als zijn vader Morgenster," zei Jef.

Terwijl ze daar zo zaten te praten kwam er een grote auto aanrijden. David Donker stapte eruit. Het was een grote man met een norse blik in zijn ogen. Met grote stappen liep hij naar de mannen toe. ,,Tenders," zei hij, ,,ik kom even de verkoop van die twee paarden regelen."

,,Het spijt me, Donker, maar de koop gaat niet door," zei vader Tenders kalm.

,,Wat?" riep Donker. ,,Gaat het niet door, zeg je?"

Vader Tenders schudde zijn hoofd. ,,Nee," zei hij. ,,We hebben besloten om Zilverkoning op te leiden voor races en er zo weer bovenop te komen."

Lees verder op bladzij 26

Al vroeg was Berends gekomen om een begin te maken met de opleiding van Zilverkoning.

PAMELA MANSBRIDGE

4

Caroline
speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later gaat mevrouw Lester naar een fancy-fair in Charringford.*

Mevrouw Lester keek haar twee andere kinderen vragend aan.

„En jij, Jane? En Robin? Hebben jullie bepaalde plannen voor vandaag?"

„Ik heb ook niet zo erg veel zin erheen te gaan," zei Jane verontschuldigend. „Ik wil graag schilderen. Meneer Dickson heeft gezegd dat ik vanmiddag mocht komen om in zijn tuin te schilderen."

Schilderen was in deze tijd een ijverig beoefende liefhebberij van Jane.

Op haar verjaardag, in maart, had ze van haar oom een grote schilderdoos gekregen en daarna had ze bijna elk weekeinde een waterverfschilderij gemaakt van een plekje in de omgeving.

„Ik wil wel naar die fancy-fair," verklaarde Robin, die het voor en tegen van dat uitstapje bij zichzelf had overwogen.

Het liefst was hij met Derek en Jim Parsons meegegaan naar de handelaar in kippegaas, maar hij was niet uitgenodigd en hij had het gevoel dat zijn gezelschap voor die middag niet bijzonder op prijs werd gesteld. Jim was altijd vriendelijk jegens hen allen, maar Robin had de indruk dat hij Derek als bijna volwassen beschouwde en hem, Robin, aanzag voor nog slechts een kleine jongen.

„Zijn er ook draaimolens en dat soort dingen, of is het alleen maar klein gedoe?" informeerde hij.

Zijn moeder glimlachte.

„Ik weet niet precies wat er te beleven valt. Mevrouw Acres zegt dat de fancy-fair van Charringford groots is opgezet. Er is, geloof ik, ook een bloemententoonstelling aan verbonden. Verleden jaar heeft een filmster de opening verricht en deze keer heeft een adellijke dame zich bereid verklaard dat te doen — een hertogin of een gravin. In elk geval een heel belangrijk persoon."

Spoedig na de lunch brak het gezin Lester op en ging ieder zijn eigen weg. Derek vertrok naar de kippenfarm van Jim Parsons en Jane, beladen met schilderkist, penselen en papier, begaf zich naar de Four Winds.

Mevrouw Lester en Robin gingen het laatst van huis en zagen er van de vier het netst uit. Robin had zijn mooiste pakje moeten aantrekken en zijn moeder droeg een blauw toilet met witte handschoenen en hoed; de verjaardagsbroche glinsterde op haar manteltje.

Charringford lag ongeveer tien kilometer van Tedham Green en terwijl de bus, waarin de beide dames en Robin zaten, het dorp naderde, werd het duidelijk dat de fancy-fair kennelijk als een belangrijke gebeurtenis werd beschouwd: de meeste passagiers bleken erheen te gaan. Zij stapten aan de rand van het dorp uit en volgden de stroom mensen, die zich in één richting bewoog. Spoedig bereikten zij een weiland, dat in een soort kermisterrein was veranderd door een aantal kramen en stalletjes, twee ruime tenten en een grote draaimolen.

„De grootste tent is voor de bloemententoonstelling ingericht," verklaarde mevrouw Acres. „Die is gewoonlijk bijzonder mooi. Verleden jaar waren er meer dan vierhonderd inzendingen. We moeten nu nog wachten tot drie uur, dan opent lady Sudderley de fancy-fair."

„Wat doet ze dan?" informeerde Robin. „Gaat ze bij het hek staan en laat ze de mensen om drie uur binnen?"

Mevrouw Acres schoot in een lach.

„Neen, dat kan ze niet doen. Het betekent slechts, Robert, dat alles gesloten blijft, dat je niet in de draaimolen kunt

stappen of de bloemen bekijken of iets kopen, tot ze om drie uur de fancy-fair voor geopend heeft verklaard. Om dat te doen verschijnt ze op het podium, daar, naast de grote tent en houdt een korte toespraak waarnaar iedereen luistert. Ik hoop tenminste dat ze het kort maakt en geen lange redevoering afsteekt. Zodra ze heeft gesproken, begint het feest."

Het was nu bijna drie uur en de bezoekers verzamelden zich rond het podium.

,,Wie is lady Sudderley?" fluisterde Robin tot zijn moeder, terwijl zij met mevrouw Acres tussen de wachtenden stonden. ,,Is dat die hertogin, van wie u ons hebt verteld?"

,,Ssst," mompelde mevrouw Lester.

,,Nee," zei mevrouw Acres zacht. ,,De opening zou plaatshebben door een gravin, maar die heeft drie dagen geleden wegens ziekte afgezegd. Het comité zat er erg mee in, heb ik gehoord; maar toen kwam iemand op het idee lady Sudderley te vragen en ze stemde toe."

,,Bewoont ze dat mooie huis dicht bij West Mayford?" vroeg mevrouw Lester. ,,Je kunt er vanaf de weg iets van zien. Ik herinner me dat iemand het zei toen we er verleden jaar een keer met de bus langs kwamen."

,,Ja. Het heet Maybury Place; het is een groot landgoed. Maar de familie schijnt het tegenwoordig weinig te bewonen. Ik geloof dat zij een groot deel van het jaar in Londen verblijft."

Het was inmiddels drie uur geworden en enige ogenblikken later kwam een kleine groep dames en heren uit de tent en beklom het podium. De burgemeester van Charringford stelde lady Sudderley aan de toeschouwers voor en gaf haar het woord.

Robin keek naar de deftige verschijning, die nu een paar stappen naar voren kwam, en maakte voor zichzelf de opmerking dat hij lady Sudderley niet aardig vond. Ze was zeer elegant gekleed en leek niet ouder dan zijn eigen moeder, maar ze maakte op hem een onsympathieke indruk; ze was, dacht hij, koel en trots.

Ze hield een korte toespraak en ofschoon ze goed sprak en twee grapjes vertelde, die de mensen deden lachen, had hij toch het gevoel dat ze het allemaal maar een vervelend gedoe vond en het openen van een fancy-fair als een onaangename taak beschouwde.

Eindelijk was het feest dan voor geopend verklaard en de mensen verspreidden zich over het terrein.

,,Maak je liever alleen een rondgang, Robin?" vroeg mevrouw Lester haar zoontje. ,,Ja? Goed, maar zorg dat je om vier uur in die tent aan de overkant bent. Dat is het restaurant, waar we iets kunnen drinken."

Na een rit met de draaimolen te hebben gemaakt en een ijsje te hebben gesnoept arriveerde Robin bij een der twee werptenten en gaf een driepennystuk in ruil voor drie ringen. Daarna keek hij nauwkeurig rond om een doel voor zijn worpen uit te zoeken. Aan de voorzijde van het flauw oplopende plankier waren kleine, onbeduidende prijzen geplaatst, maar de aantrekkelijker en moeilijker te verkrijgen voorwerpen bevonden zich achteraan. Hij besloot tenslotte op een porseleinen hondje, dat ver naar achteren stond, te mikken. De eerste twee ringen vielen ernaast, maar de derde kwam om de kop van het beestje terecht, gleed naar beneden... en werd aan één zijde door de staart een beetje omhooggehouden, zodat de ring bijna, maar niet helemaal plat op het groene laken viel.

,,O, wat jammer!" zei de grote, dikke dame die in de tent stond, terwijl ze over het plankier boog en de ringen opraapte.

,,Maar ik heb raak gegooid!" protesteerde Robin.

,,De ring lag niet plat op het laken. Alleen wanneer dat het geval is, heb je een prijs gewonnen," zei de vrouw. ,,Wil je nog eens proberen?"

Robin keek teleurgesteld en hij twijfelde er thans sterk aan of de ring wel ruim genoeg was om over de hondestaart te *kunnen* vallen, maar hij had niet de moed de vrouw te vragen hem te bewijzen dat het mogelijk was. In plaats daarvan overhandigde hij weer een driepennystuk en ontving de drie ringen terug. Hij was tot het besluit gekomen geen kansen meer te wagen op voorwerpen, die verdacht groot waren, en liet zijn ogen zoekend ronddwalen, speurend naar prijzen van kleiner omvang. Er waren genoeg beschilderde lucifersdoosjes en eierdopjes, maar aan dergelijke prullen wilde hij zijn geld niet besteden. Eindelijk ontdekte hij, eveneens achteraan, een smal, hoog kruikje van

De burgemeester van Charringford stelde lady Sudderley aan de toeschouwers voor en gaf haar het woord

Delfts blauw dat een niet te moeilijk doel leek. De eerste ring miste op een haar; de tweede raakte het kruikje, maar viel opzij. Robin haalde diep adem en richtte zorgvuldig voor zijn laatste poging. Juist toen hij wilde werpen, botste een man van terzijde tegen hem aan. . . en de ring vloog ver opzij van zijn doel.

,,Verroest!" riep Robin onwillekeurig. Dan echter staarde hij, verbijsterd en tegelijk opgetogen, naar het resultaat van zijn worp: de ring viel, keurig en precies, rond een klein voorwerp, dat achteraan in de verste hoek lag.

,,Hoera! Ik heb iets gewonnen!" juichte hij en keerde zich naar de vrouw, die ontstemd naar de ring keek. ,,Mag ik het alstublieft hebben?"

Ze keek hem met een scherpe blik aan.

,,Dat is een aansteker; daar heb je *niets* aan. Je bent een kleine jongen, die nog niet rookt. Neem liever dit doosje snoep."

Ze nam een onooglijk klein doosje met chocoladeflikken op en stak hem dat toe, maar Robin schudde het hoofd.

,,Dank u. Ik neem de sigaretteaansteker. Ik geef die aan pappa, als hij thuiskomt."

De vrouw tikte ongeduldig met het doosje op het plankier.

,,Je bent een inhalig knaapje," zei ze op afkeurende toon. ,,De opbrengst van de fancy-fair is voor liefdadige doeleinden. Mensen, die waardevolle prijzen winnen, nemen die *nooit* mee."

De man, die per ongeluk tegen Robin was aangebotst, leunde ver over de balustrade.

,,Luister eens, dame," zei hij met een stem, die zeer beslist klonk; ,,als *ik* dat ding had geringd, zou ik het ook hebben genomen. Die aansteker komt dat jochie toe. Hij heeft hem eerlijk verdiend; dat kunt u niet ontkennen. Maakt u dus geen smoesjes en geef hem zijn prijs."

,,Nee, maar, heb je ooit. . .?" mompelde de vrouw woedend. Ze zette de doos flikken neer en wierp de aansteker met een driftige beweging in de richting van Robin, die hem handig opving. Kribbig voegde ze er nog aan toe: ,,Mensen, die niet met de juiste geest naar een liefdadigheidsfeest komen, kunnen beter wegblijven."

Robin stak de aansteker in zijn zak en wandelde verder. Hij was overtuigd volkomen in zijn recht te staan, maar de vrouw had hem met haar opmerkingen toch een onbehaaglijk en bijna schuldig gevoel gegeven, en hij wilde de werptent en haar onaangename beheerster liefst zo spoedig mogelijk vergeten. Aan de andere zijde van het veld zag hij twee meisjes, gekleed in rijkostuum, die kinderen op pony's lieten rijden; het leek hem prettig de rest van zijn geld daaraan te besteden.

Hij had het bord, waarop met grote letters stond vermeld ,,Ponyrijden, per rit zes pence" bijna bereikt, toen hij verbaasd bleef staan; hij hoorde zijn naam door zijn moeder roepen. Hij keek om en zag haar vlug op hem toekomen; ze zag er ontdaan uit en hij vroeg zich met plotselinge schrik af wat er aan de hand mocht zijn.

,,Robin!" Ze greep zijn hand en keek hem aan. ,,Er is iets. . . iets akeligs gebeurd. Ik weet zeker dat er een vergissing in het spel is, maar. . . kom mee, dan zal ik het je vertellen."

IV

Mevrouw Lester liep met Robin terug in de richting van de grote tent waar de bloemententoonstelling werd gehouden, terwijl ze zijn hand nog steeds stevig omklemd hield.

,,Mevrouw Acres en ik waren op de tentoonstelling en bezichtigden de bloemen," begon mevrouw Lester, ,,en lady Sudderley werd rondgeleid door de burgemeester. Mevrouw Acres is een kennis van hem en toen hij haar zag, stelde hij haar voor aan lady Sudderley. Ik ging dus iets terzijde staan om te wachten, terwijl mevrouw Acres met de twee anderen in gesprek was. Plotseling staarde Lady Sudderley me op een vreemde manier aan. Daarna kwam ze naar me toe en vroeg of ze me even onder vier ogen kon spreken. En, Robin, ze zegt dat deze broche, jullie cadeau, haar toebehoort en dat ze die in februari van dit jaar heeft verloren! Ik ben van mijn leven niet zo overstuur geweest. Ik heb haar verteld hoe jij, Derek en Jane hebben gespaard om de broche als geschenk voor mijn verjaardag te kopen, maar ik kon me niet precies herinneren

waar je haar had gekocht; het was in een kleine winkel in een zijstraat van de Hogeweg, nietwaar? Ze wil erheen en met de eigenaar spreken. Het is de bedoeling dat we in haar auto meerijden naar Mayford. Zo spoedig mogelijk. O, ik ben er zenuwachtig van. Als de broche werkelijk haar eigendom is, zal ik haar die natuurlijk moeten teruggeven. . . O, het is *afschuwelijk!*"

„Maar u hoeft haar de broche niet te geven!" protesteerde Robin. „Die is van *u*. Wij hebben die voor u *gekocht*."

„Nee; ik mag het sieraad niet houden. Ik ben ervan overtuigd dat lady Sudderley de rechtmatige eigenares is. Ze zou het niet zeggen als ze niet zeker van haar zaak was. En ze vertelde ook dat het een duur stuk is; de waarde bedraagt tussen de dertig en veertig pond. Het is me onbegrijpelijk, dat de juwelier de diamanten niet als echt heeft herkend. Misschien is de broche door de een of andere oneerlijke persoon gevonden en aan hem verkocht."

Robin herinnerde zich een opmerking van de winkelier.

„Hij zei dat het de beste imitatie was, die hij ooit had gezien. Misschien *is* het een imitatie, mamma, en ziet de broche er toevallig precies uit als die, welke lady Sudderley heeft verloren."

Mevrouw Lester verklaarde dat die mogelijkheid bestond, maar ze geloofde haar eigen woorden niet; de broche was in de omgeving van Mayford verloren en het leek waarschijnlijk dat de vinder, in plaats van zijn vondst naar de politie te brengen, het sieraad aan een opkoper in Mayford had verkocht.

„. . . maakt u dus geen smoesjes en geef hem zijn prijs."

Zij troffen lady Sudderley bij de ingang van de grote tent, waar ze met de burgemeester en nog iemand stond te praten. Toen ze mevrouw Lester en Robin zag, gaf ze hun een licht knikje en nam afscheid van de twee heren. Daarna kwam ze naar mevrouw Lester toe en zei:

„Het spijt me u dit ongemak te moeten bezorgen, maar het is een korte rit naar de stad en we zullen de kwestie wel spoedig kunnen oplossen. Mijn wagen staat daar."

Zij staken het veld over naar de parkeerplaats en hadden de auto's, die daar stonden, bijna bereikt toen, tot misnoegen van Robin, de beheerster van de werptent en een andere vrouw hun weg kruisten.

„Ik heb haar verteld dat ik beslist even *moest* rusten; ik kon eenvoudig niet meer op mijn benen staan," beklaagde de vrouw zich tegenover de dame naast haar. Toen viel haar blik op Robin. Ze keek hem doordringend aan en voegde er vlug aan toe: „Ben jij niet de kleine jongen, die de aansteker heeft genomen?"

Wordt vervolgd

Die was raak!

De eerste president van de Verenigde Staten was George Washington, die van 1789 tot 1799 deze functie bekleedde. Hij was de grondlegger van de Amerikaanse onafhankelijkheid en opperbevelhebber in de strijd tegen Engeland.

Washington was een eenvoudig man; ondanks zijn hoge functie bleef hij nederig en bescheiden. Verwaande mensen kon hij niet uitstaan; als hij met zulk soort mensen in aanraking kwam, konden ze er vast op rekenen dat ze door hem op hun plaats werden gezet.

Op een keer hadden drie soldaten van het leger van Washington een boom geveld. Ze probeerden de boom van de grond te tillen om hem op een vrachtwagen te laden, maar dat lukte niet. De boom was te zwaar. Wat ze ook deden, ze kregen hem niet op de wagen. Een korporaal, die het toezicht op de drie soldaten had, achtte het verre beneden zijn waardigheid om zijn mensen met dit zware karwei te helpen.

Terwijl de drie soldaten zo stonden te tobben, kwam George Washington op zijn paard aanrijden. Geen van de soldaten kende hem.

„Zeg eens, vriend," zei Washington tegen de korporaal, „waarom help jij die drie daar niet? Zie je niet dat ze het niet klaarspelen om die boom op de wagen te krijgen? Waarom steek jij geen hand uit?"

De korporaal keek onverschillig naar de vreemdeling en antwoordde hooghartig: „Maar, meneer, ik ben immers korporaal."

„Zo, zo," zei Washington. „Ben je korporaal? Dat wist ik niet." En terwijl hij beleefd zijn hoed afnam vervolgde hij: „Ik bied u mijn verontschuldigingen aan, meneer de korporaal!"

Daarna sprong hij van zijn paard, liep naar de drie soldaten bij de boom en hielp hen mee tillen. Met vereende krachten van generaal en soldaten belandde de zware boom tenslotte op de wagen. Toen dat klaar was steeg Washington weer te paard, maar voor hij wegreed zei hij tegen de verwaande korporaal: „Als je weer eens verlegen zit om werkvolk, stuur dan even een boodschap naar je generaal; hij zal je dan persoonlijk komen helpen. Goedemorgen, meneer de korporaal!"

Ted en Tom

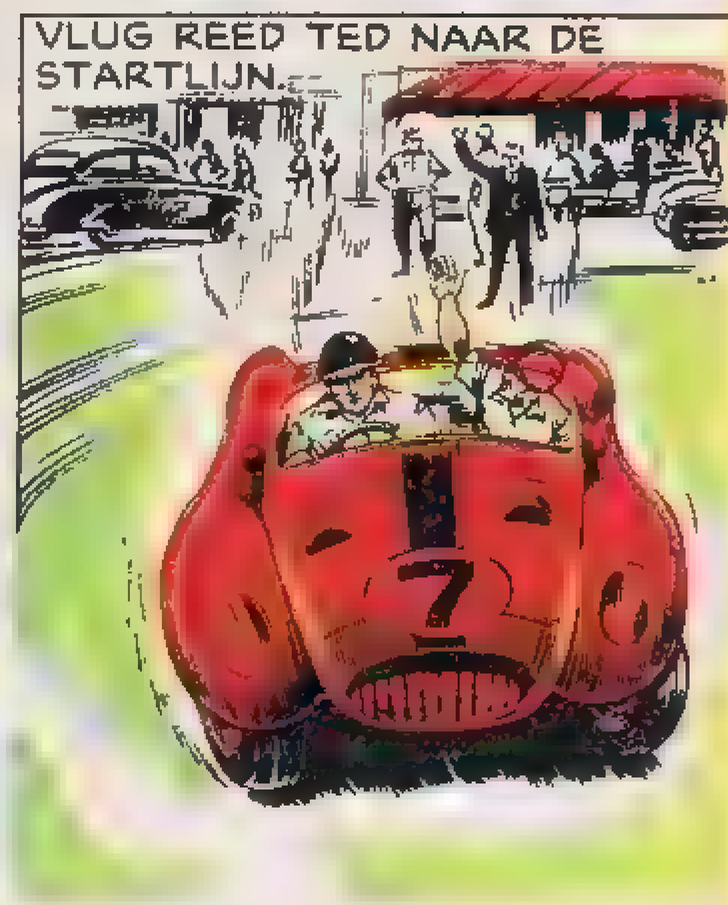
en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE ZOUDEN IN HUN METEOOR-SPORTWAGEN MEEDOEN AAN EEN GROTE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. ONDERWEG NAAR DE STARTPLAATS WERDEN ZIJ AANGEREDEN DOOR DE COUREUR BURT MALDON.
LATER VROEG EEN ZEKERE MENEER EXE AAN MALDON OF HIJ RAWLEY VOOR DE RACE WILDE UITSCHAKELEN.

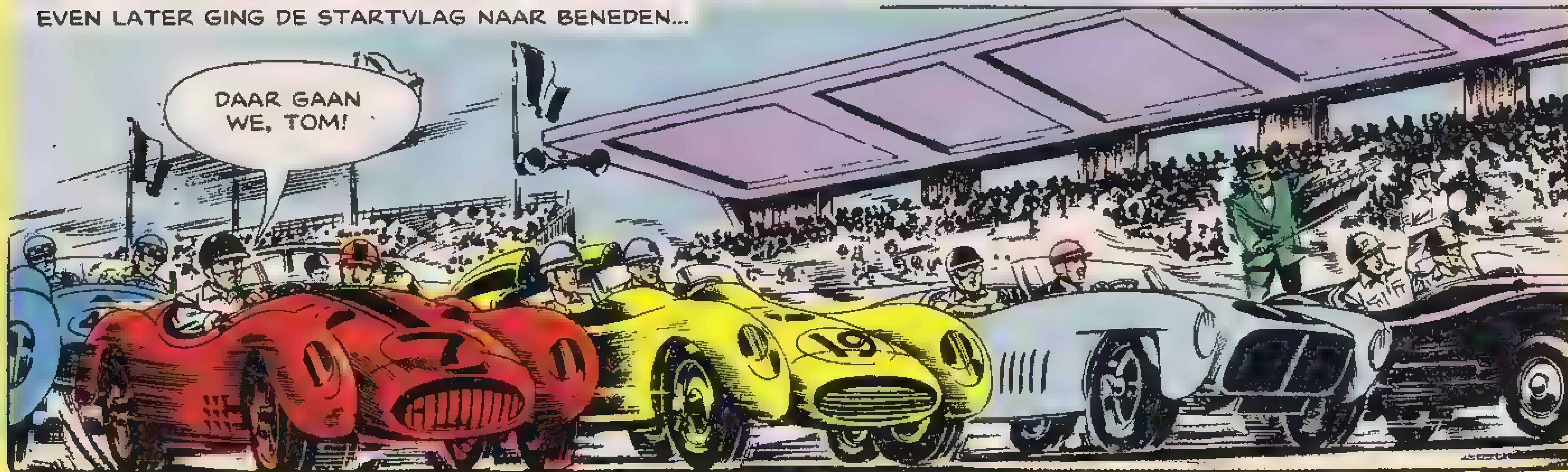

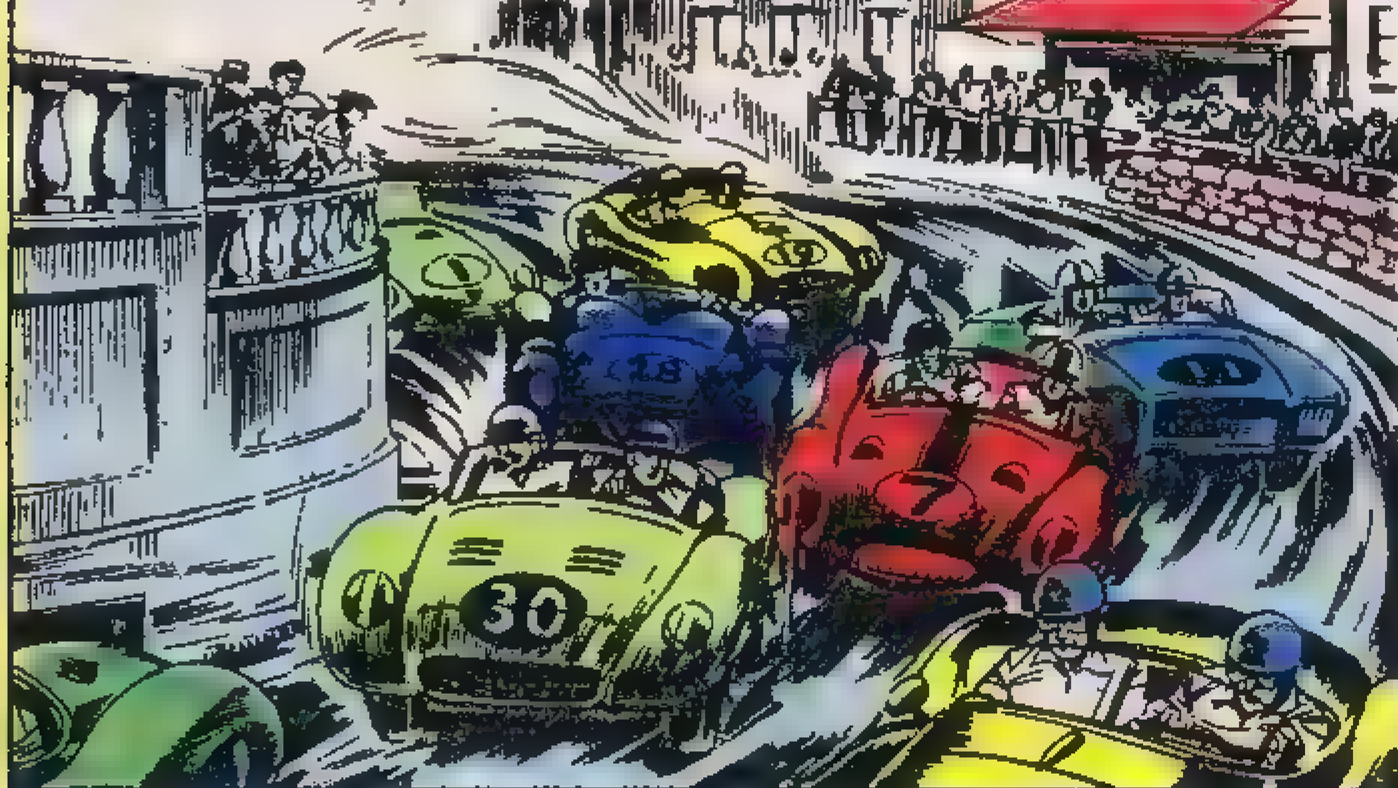

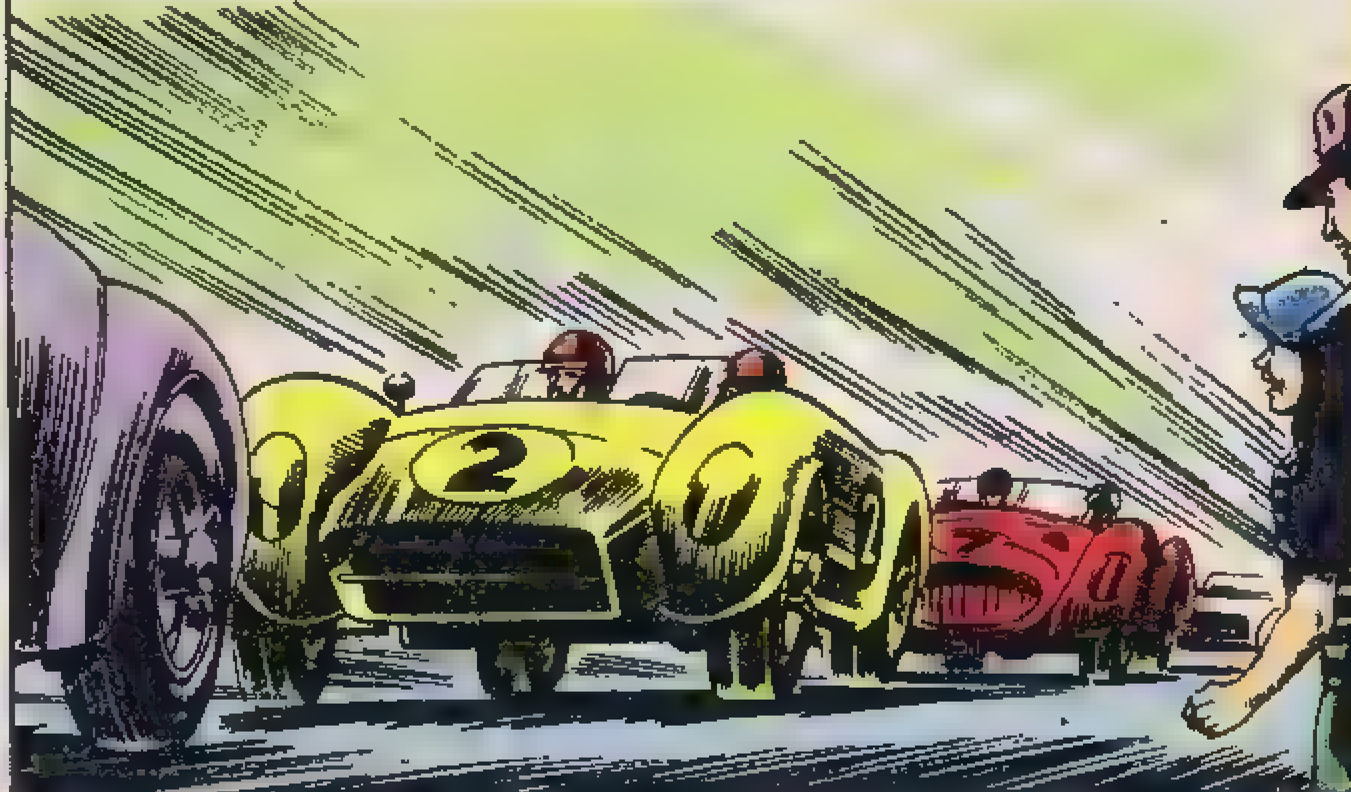

ONDER OORVERDOVEND LAWAAI GINGEN DE WAGENS VAN START.

ACHTER ELKAAR REDEN ZE DE STAD UIT.

BUITEN DE STAD WERD DE SNELHEID OPGEVOERD.
EEN GOED BEGIN, TED. WE LIGGEN IN TIENDE POSITIE!
MOOI ZO. IK ZAL PROBEREN NOG MEER NAAR VOREN TE KOMEN!

EVEN LATER KEEK TOM IN HET SPIEGELTJE.
MALDON ZIT VLAK ACHTER ONS!
IK HEB LIEVER DAT HIJ ONS PASSEERT. IK ZAL EVEN PLAATS VOOR HEM MAKEN!

TED GING AAN DE KANT OM MALDON DOOR TE LATEN.
DEZE KANS LAAT MALDON VAST NIET SCHIETEN!

MAAR MALDON MAAKTE GEEN AANSTALTEN OM TE PASSEREN.
WAT ZOU DIE MAN TOCH IN ZIJN SCHILD VOEREN?

HET IS HELEMAAL ZIJN GEWOONTE NIET OM ACHTER TE BLIJVEN. IK WEET HET NIET. MAAR IK VERTROUW DAT HEERSCHAP NIET!
IK ZAL EENS PROBEREN OF IK HEM KWIJT KAN RAKEN. DAAR GAAN WE!

MAAR MALDON VOERDE ZIJN SNELHEID OOK OP.
RAWLEY DENKT DAT HIJ MIJ VAN ZICH AF KAN SCHUDDEN! WACHT MAAR, VRIENDJE, IK KRIJG JOU NOG WEL!

De grote race

Vervolg van bladzij 19

Donker zag rood van kwaadheid. „Hoe kom je dan aan geld?" vroeg hij woedend. „O, ik begrijp het al, van Berends zeker. Nou, ik vind het een gemene streek. We hadden alles al afgesproken."

„De koop was nog niet gesloten, Donker," zei vader Tenders. „We hadden er alleen over gesproken. Zolang er niets getekend is, kan ik me terugtrekken."

„Goed, goed," snauwde Donker. „Trek je maar terug en probeer het maar. Ik verzeker je dat je er spijt van zult krijgen." Hij stapte in zijn auto en reed weg.

Dag in dag uit ging de training door. Ontelbare rondjes liep Zilverkoning, meestal met Berends op zijn sterke rug, vaak ook met Tim

De dag kwam dat Zilverkoning ingeschreven moest worden voor zijn eerste grote wedstrijd. Dat was een hele plechtigheid. Het gezin Tenders en Jef Berends zaten weer rond de tafel. „Jef," zei vader Tenders ernstig, „daar gaat ie dan. Erop of eronder." En hij vulde in: Zilverkoning, eigenaar H. Tenders, berijder J. Berends. Een paar dagen voor de race stond het met grote letters in de krant: Gaat zoon van beroemde Morgenster Gouden Zweep winnen? Voor de race om de Gouden Zweep, die zondag op de renbaan Kruinzicht verreden zal worden, staat onder andere ingeschreven het paard Zilverkoning van H. Tenders. Zilverkoning is een zoon van Morgenster, het paard dat een aantal jaren geleden alle prijzen wegsleepte en terecht de naam „het vliegende paard" droeg, en van Satina, de bekende merrie. Zilverkoning wordt bereden door Jef Berends. Deze sloot zijn succesvolle loopbaan een paar jaar geleden af, maar komt nu weer terug om Zilverkoning even beroemd te maken als zijn vader Morgenster. We zijn benieuwd of Zilverkoning erin zal slagen de favoriet Goudfazant van David Donker te verslaan.

„Nou," zei Tim, toen hij de krant had gelezen, „ik ben ook benieuwd."

Jef Berends knikte. „We moeten winnen, jongen," bromde hij. „Er hangt veel vanaf."

David Donker zat ook over de krant gebogen. „Zo, dus Berends rijdt Zilverkoning," bromde hij. „Dat ziet er niet zo mooi uit. Goudfazant zal er een zware dobber aan hebben. En dat alleen maar omdat die eigenwijze Tenders die paarden niet wilde verkopen." Hij dacht lang en diep na. Plotseling verscheen er een grijns op zijn gezicht. Hij pakte de telefoon en belde iemand op.

Diezelfde avond zaten er drie mannen rond het bureau van David Donker. Donker zelf voerde het woord. „Luister, mannen. Dat paard Zilverkoning mag deze race niet winnen. Jullie moeten zorgen dat dat niet gebeurt. Voor ieder van jullie duizend gulden als er iets tussenkomt. Begrepen?"

De twee anderen keken elkaar aan. „Wil dat zeggen dat er iets aan het paard gedaan moet worden?" vroeg er een.

„Nee," snauwde Donker. „Aan dat paard mag niets gedaan worden, want als Tenders dit jaar weer niets wint, dan zal hij het wél willen verkopen en dan is Zilverkoning voor mij. Maar dat paard loopt niet alleen die race. . . Ben ik duidelijk genoeg?"

„Okee. Gesnapt," bromde een van de mannen.

Het was stralend helder en op de tribunes van de renbaan Kruinzicht waren de paardesportliefhebbers samengedromd. Terwijl verscheidene kleine wedstrijden werden gehouden, waren de deelnemers aan de grote race om de Gouden Zweep druk bezig met voorbereidingen. De paarden kregen nog een laatste inspectie, de jockeys hadden zich al verkleed of waren daarmee bezig. Vader Tenders en Tim stonden bij Jef Berends. Plotseling kwam een man op hen toelopen. Hij ging op Berends af. „Of u even bij de baandirectie wil komen," zei hij.

Verbaasd keek Berends de man aan. „Is er iets aan de hand?"

„Dat weet ik niet," zei de man.

„Nou," zei Jef, „dan ga ik maar even." Hij legde zijn zijden hemd neer en ging met de man mee. Ze liepen door een paar gangen van het renbaangebouw. Jef dacht na. Waar zou de baandirectie hem over willen spreken? Hij kon er niet op komen. Doordat hij diep in gedachten verzonken was, lette hij nauwelijks op zijn omgeving. Hij merkte niet dat hij in een afgelegen deel van het gebouw kwam. Plotseling werd hij beetgegrepen door een paar sterke armen. Hij kreeg een doek met een bedwelmende vloeistof tegen zijn gezicht geduwd. Zijn tegenspartelen werd steeds minder tot hij slap in de armen van zijn overvaller hing.

„Goed zo," bromde de man die hem had gehaald. „Laten we hem maar in de een of andere kelder stoppen." Samen met de man die Jef had aangevallen droeg hij de bewusteloze weg.

Vader Tenders keek op zijn horloge. „Waar blijft Jef toch? Hij is nu al tien minuten weg. De race gaat zo beginnen en hij heeft zich nog niet eens omgekleed." Hij aarzelde nog even, toen liep hij snel weg.

Tim bleef alleen achter. De andere deelnemers waren al startklaar, alleen Jef Berends was er nog niet. Er zou toch niets gebeurd zijn? Hij schrok op toen de luidspreker boven zijn hoofd dreunend omriep, dat de deelnemers aan de wedstrijd om de Gouden Zweep zich klaar moesten maken voor de start. De jockeys liepen naar hun paarden en reden de baan op. Zilverkoning was er niet bij.

Gejaagd kwam vader Tenders aanlopen. „Ik kan hem nergens vinden," zuchtte hij. „De baandirectie weet van niets. Ze hoefden hem helemaal niet te spreken. Ik vraag me af of iemand. . ."

Voor de tweede maal klonk de harde luidsprekerstem. „Deelnemers aan de Gouden-Zweeprace moeten aan de start verschijnen."

Vader Tenders keek Tim aan. „Nou," zei hij zacht, „daar gaan onze mooie dromen. Zilverkoning is klaar, maar er is geen jockey."

„Vader," zei Tim opeens, „ik zal Zilverkoning rijden." Hij wachtte het antwoord van zijn vader niet af, maar pakte de jockeykleding van Berends en verdween ermee. Tijdens het omkleden trachtte Tim zijn vader uit te leggen dat dit het enige was dat ze nog konden doen. „Als we niet meedoen is alles verloren," zei hij. „Dit is onze enige kans. U weet dat ik vaak gereden heb en Zilverkoning kent mij even goed als Jef." Na enige tijd was vader Tenders overtuigd. Hij rende weg om het paard te halen.

Op de tribune zat David Donker met een tevreden gezicht te kijken naar het groepje paarden dat naar de start liep. Zilverkoning zag hij niet. Hij knipoogde naar de twee mannen die naast hem zaten. Daverend klonk door de luidsprekers over de baan: ,,Wil deelnemer Zilverkoning aan de start verschijnen? Over een minuut wordt gestart." David Donker grijnsde. Goudfazant zou winnen.

Traag kroop de laatste minuut voorbij. Elk ogenblik kon de starter het teken geven. Plotseling klonk door de luidsprekers: ,,Dames en heren, de start wordt een minuut uitgesteld. Berijder Berends van Zilverkoning is op onverklaarbare wijze verdwenen. Aangenomen moet worden dat dit buiten zijn schuld is. Zilverkoning zal echter toch meelopen. Het paard wordt nu bereden door Tim Tenders."

Een luid applaus klonk van de tribunes na die mededeling. Op hetzelfde ogenblik kwam Tim aan met Zilverkoning. Hij stelde zich naast de anderen op. Toen het startsignaal klonk stoof hij gelijk met de anderen weg.

David Donker slaakte een verwensing. Grimmig keek hij door zijn verrekijker. Gelukkig was Berends er niet. De jonge Tenders zou wel niet zo goed zijn. Dat was zijn enige hoop en het leek erop dat die hoop in vervulling zou gaan. Zilverkoning lag op de vijfde plaats. Goudfazant liep in soepele stijl op kop.

Tim lag diep voorovergebogen op Zilverkoning. Vier paarden liepen voor hem. Er was al één van de drie kilometer afgelegd. ,,Harder, Zilverkoning," zei hij. En Zilverkoning liep harder. Zienderogen werd de afstand tot de voorste paarden kleiner. Hij passeerde drie paarden, alleen Goudfazant was nog voor hem.

Vader Tenders zag door zijn verrekijker Tims blauwzijden shirt op de tweede plaats. ,,Nog tien meter, Tim, dan heb je hem," prevelde hij. De kijker beefde in zijn handen. Zou het Tim lukken?

David Donker kneep zijn kijker bijna tot moes van spanning. Zijn paard lag nog steeds voor. Nog duizend meter was er af te leggen. Vijf meter voorsprong had Goudfazant nog. De berijder van Goudfazant gluurde achterom. In een flits zag hij het shirt van Tim. Hij boog zich nog dieper over de nek van Goudfazant.

,,Nog driehonderd meter, Zilverkoning," zei Tim. De oren van het paard spitsten zich alsof het dier geen woord wilde missen van wat Tim zei. ,,Nog tweehonderd meter. Nog honderdvijftig meter," praatte Tim zachtjes. ,,Toe maar, jongen, nog één meter, dan zijn we hem voorbij. Toe maar, loop maar hard, nog harder. Goed zo, nu liggen we gelijk. Prima, zet hem op, nog vijftig meter. . ."

Zwoegend liep Goudfazant de laatste tientallen meters. Zijn berijder vuurde hem tot het uiterste aan.

Vader Tenders stond bijna te springen van ongeduld. Hij zag dat de paarden gelijk lagen. Daar stoven ze door de finish. Was Tim de eerste?

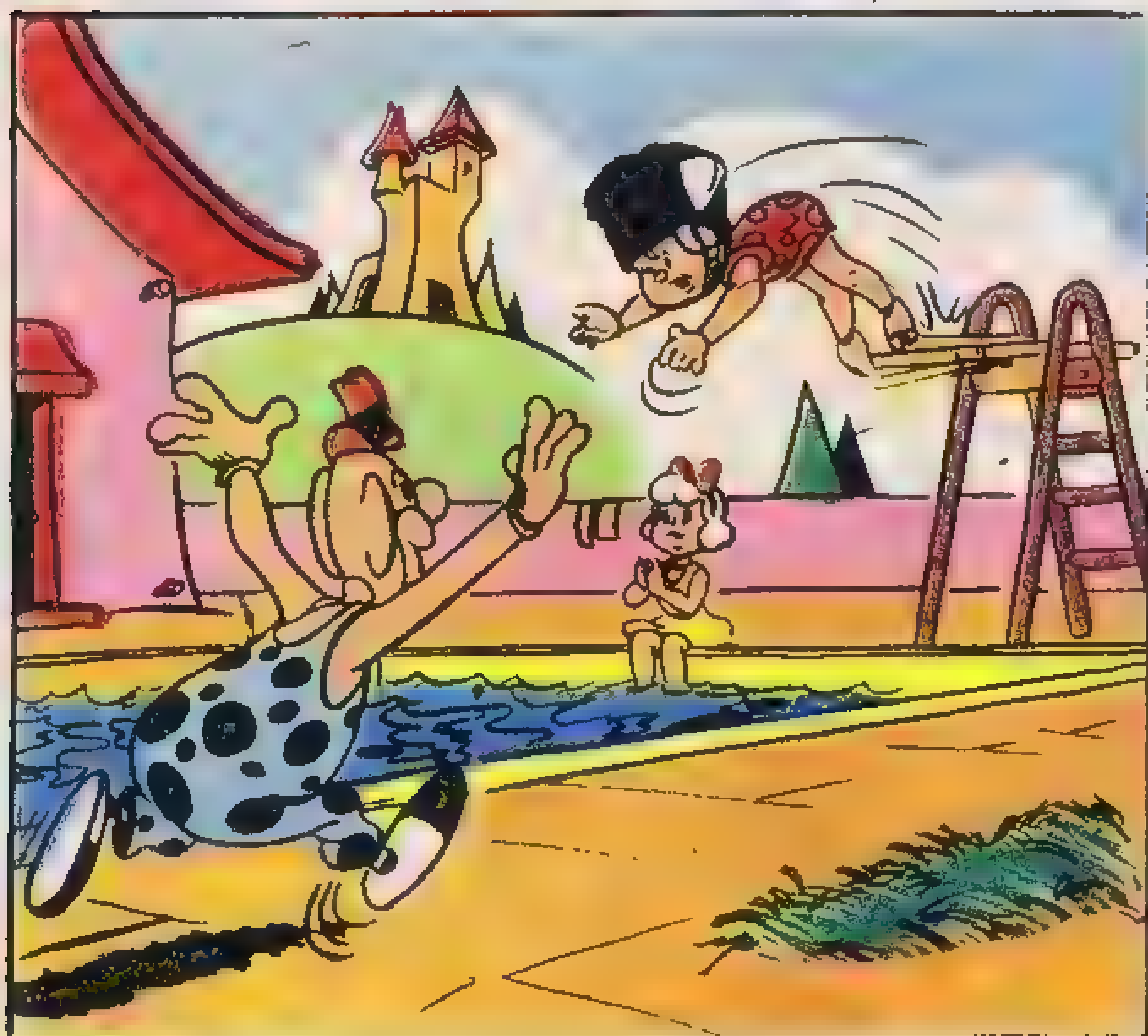
De luidspreker verloste hem uit de zenuwslopende spanning. ,,Winnaar van deze race is Zilverkoning." Als muziek klonk het in zijn oren. ,,Op de tweede plaats het paard Goudfazant."

Tim kreeg een grote krans om zijn schouders en ook Zilverkoning werd in de huldiging niet vergeten. De Gouden Zweep en een belangrijke geldprijs vormden de beloning voor zijn overwinning.

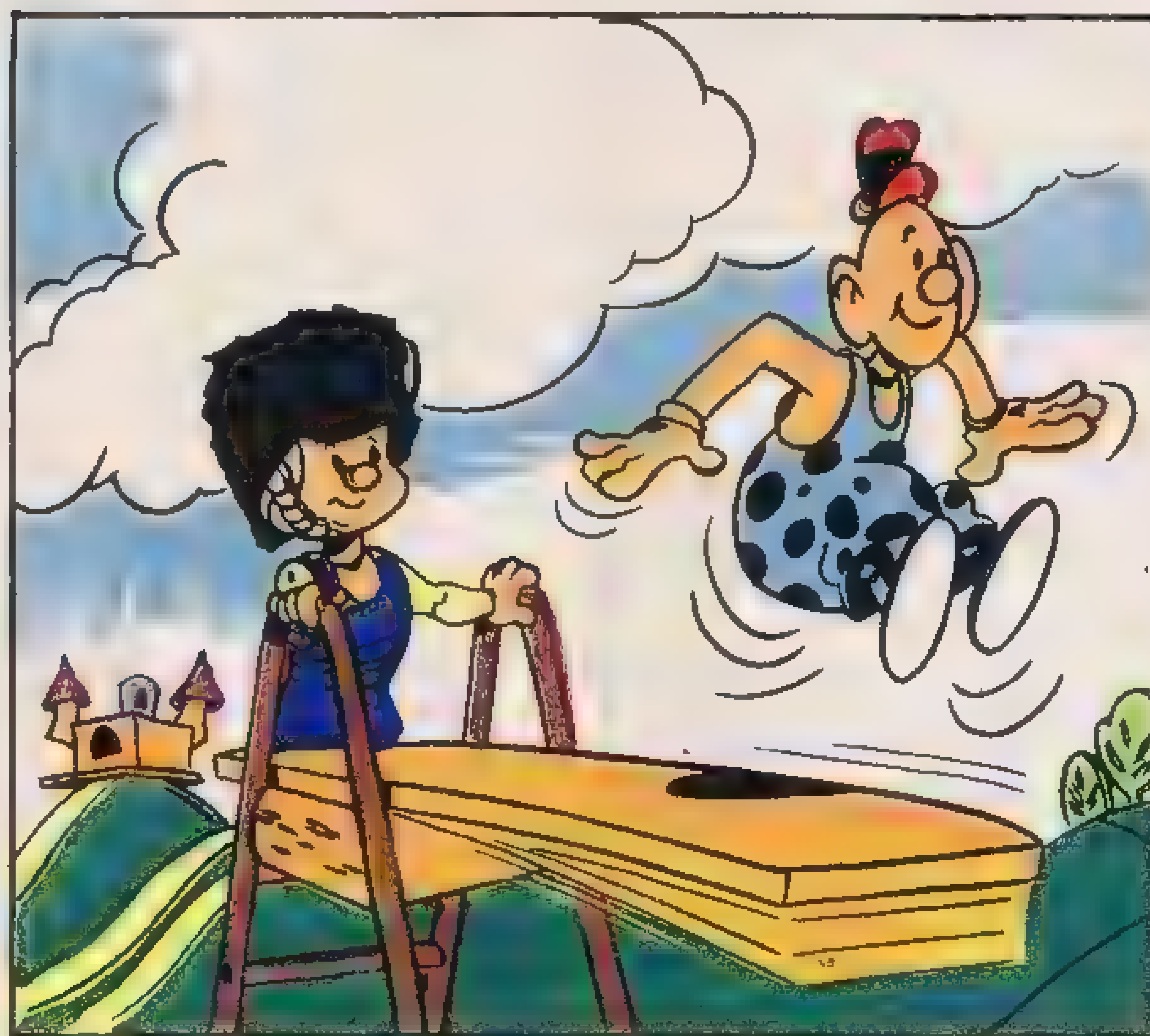
Terwijl Tim en zijn vader van alle kanten gefeliciteerd werden, kwam de baandirecteur naar hen toe om te vertellen, dat men Jef Berends had gevonden in een kelder en dat hij niets mankeerde. Omdat men vermoedde dat hier van misdadige opzet sprake was, was de politie al met een onderzoek begonnen.

Tim wreef Zilverkoning over de witte plek op zijn hoofd en gaf hem een suikerklontje. ,,Asjeblieft, kampioen," zei hij. ,,Nu is alles weer in orde."

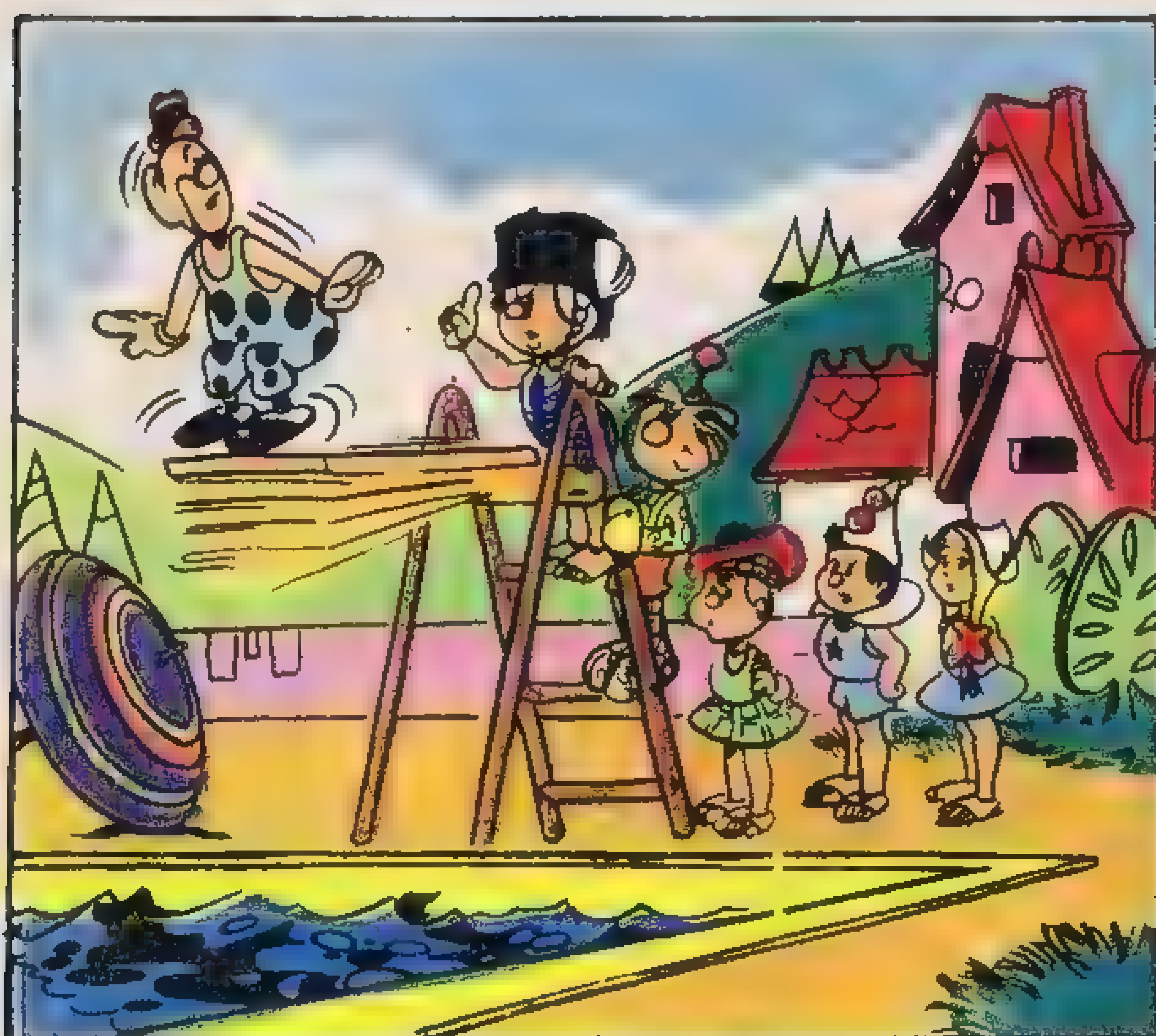
SPELEND

In het zwembad van Speelgoedland was een splinternieuwe duikplank gekomen en Kwink de clown wilde hem graag eens proberen. Hij trok zijn mooiste zwempak aan en rende naar het bad. Daar was Tommie net bezig om een duik te nemen en Dollie Dimpel zat op de kant toe te kijken.

Vlug klom Kwink de trap van de duikplank op. ,,Nu moet je eens opletten,'' zei hij tegen Tommie. ,,Ik ga nu de hoogste sprong maken die ooit op een duikplank is gemaakt!'' En meteen begon hij te springen op de verende plank. Het was nogal een vreemd gezicht en iedereen keek zijn ogen uit.

Kwink bleef maar aan het springen. En na een tijdje stond een lange rij inwoners van Speelgoedland te wachten tot ook zij aan de beurt zouden zijn voor een duik. Toen het zo lang duurde, riep Harry, een van de soldaten: ,,Hee, Kwink, schiet eens wat op met duiken! Wij willen ook.''

Verbaasd keek Kwink om. ,,Maar ik ben helemaal niet van plan om in het water te springen,'' zei hij. ,,Ik houd niet van water. Ik wilde alleen maar wat springen op deze plank!'' Nu werd Harry boos. ,,Nou, ga dan maar ergens anders springen!'' zei hij. En stilletjes liep Kwink weg.

SPEELGOED

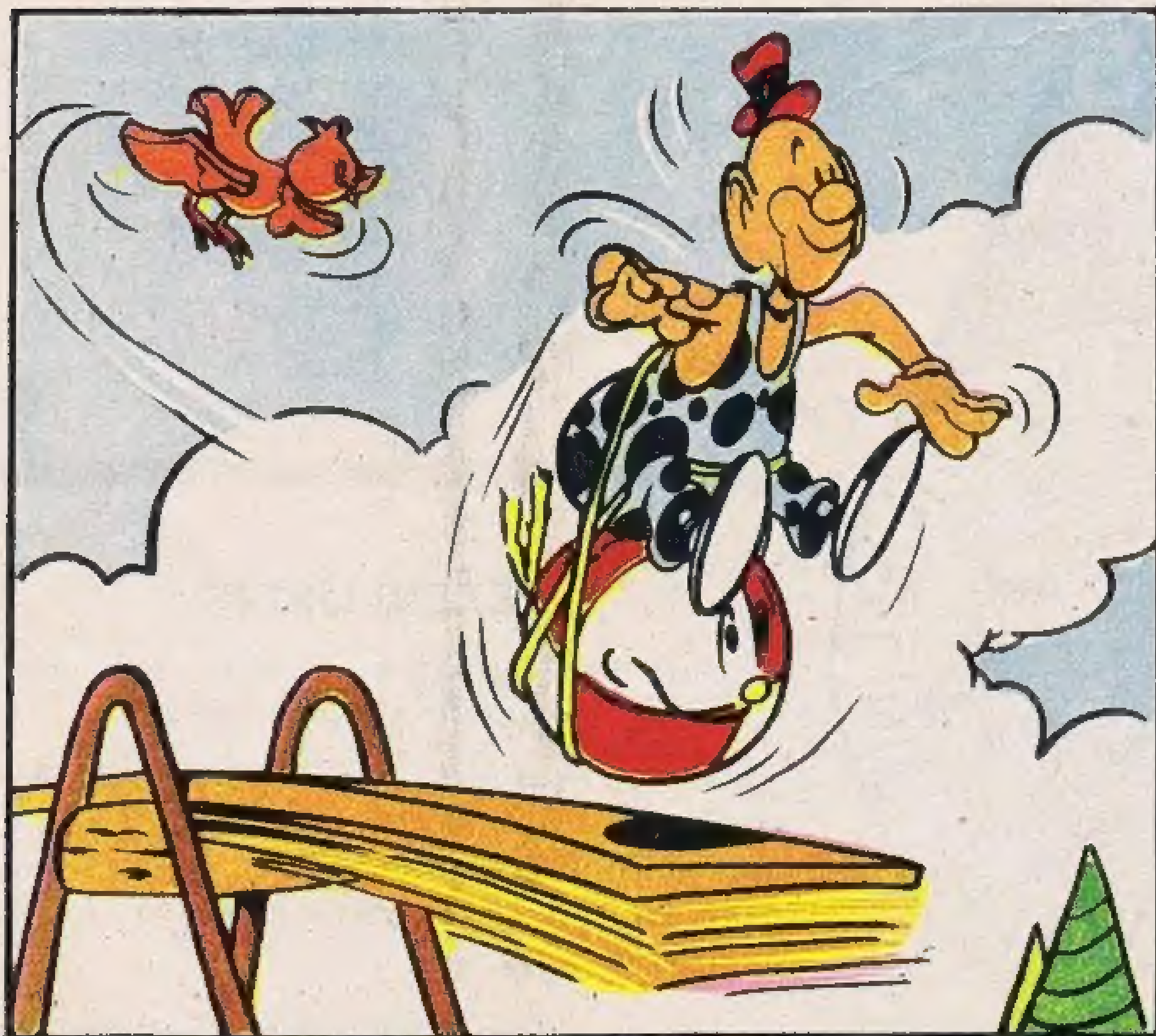

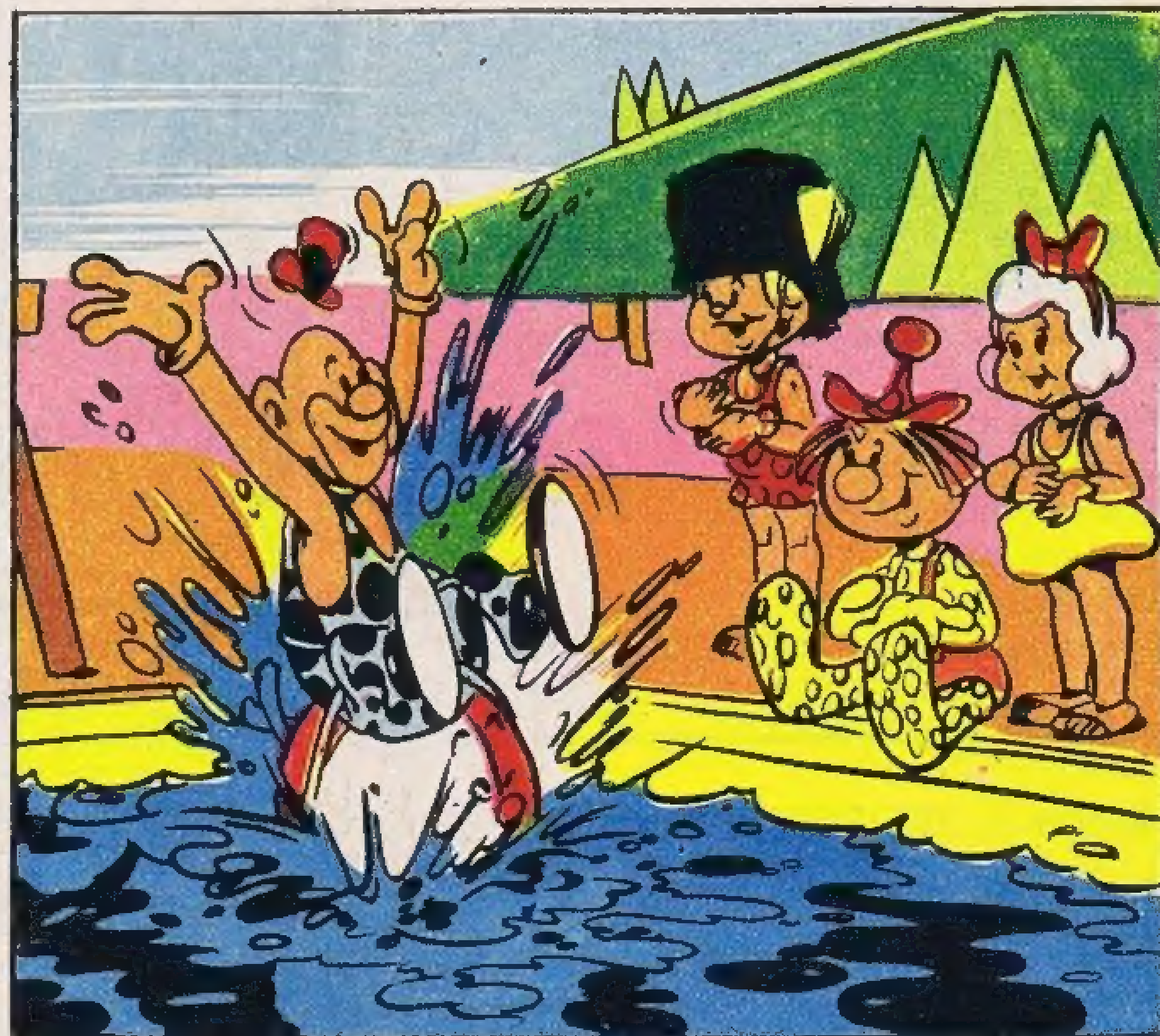
Even later zagen Tommie en Gompie Stuitbal de clown op een stoep van een huis zitten. Hij keek erg bedroefd. „Ik dacht dat je wilde laten zien hoe goed je springen kon," zei Tommie. „Dat wilde ik ook," zei Kwink, „maar ik was vergeten dat je van een duikplank in het water moet springen!"

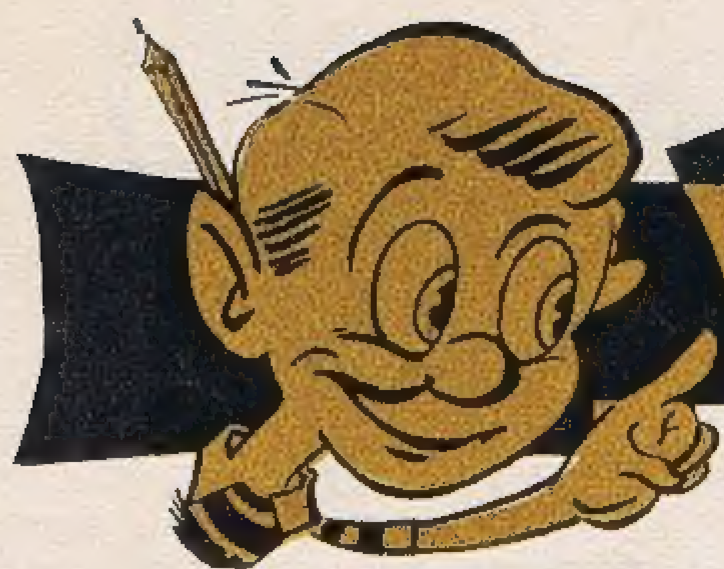
Tommie wist niet hoe Kwink van de duikplank zou kunnen springen zonder nat te worden, maar opeens kreeg hij een idee. Hij bond Kwink boven op Gompie Stuitbal. Kwink snapte niet wat Tommie van plan was en de anderen evenmin. Maar Gompie, die het plannetje doorhad, grinnikte zachtjes.

„Wees maar niet bang, Kwink," fluisterde hij. „Wij zijn samen de beste springers van heel Speelgoedland. Let maar eens op!" En toen ging hij naar de duikplank. „Hoera," riep Kwink, toen Gompie op de plank begon te stuiten. „Dat gaat fantastisch, Gompie! Toe maar, nog hoger!"

Toen sprong Gompie opeens van de duikplank af en kwam in het water terecht. Plons. Kwink had de grootste pret. „Er is nog niemand zo hoog gesprongen als ik!" zei hij. „En er is ook nog nooit iemand in een zwembad gesprongen zonder nat te worden. Drie hoeraatjes voor mezelf!"

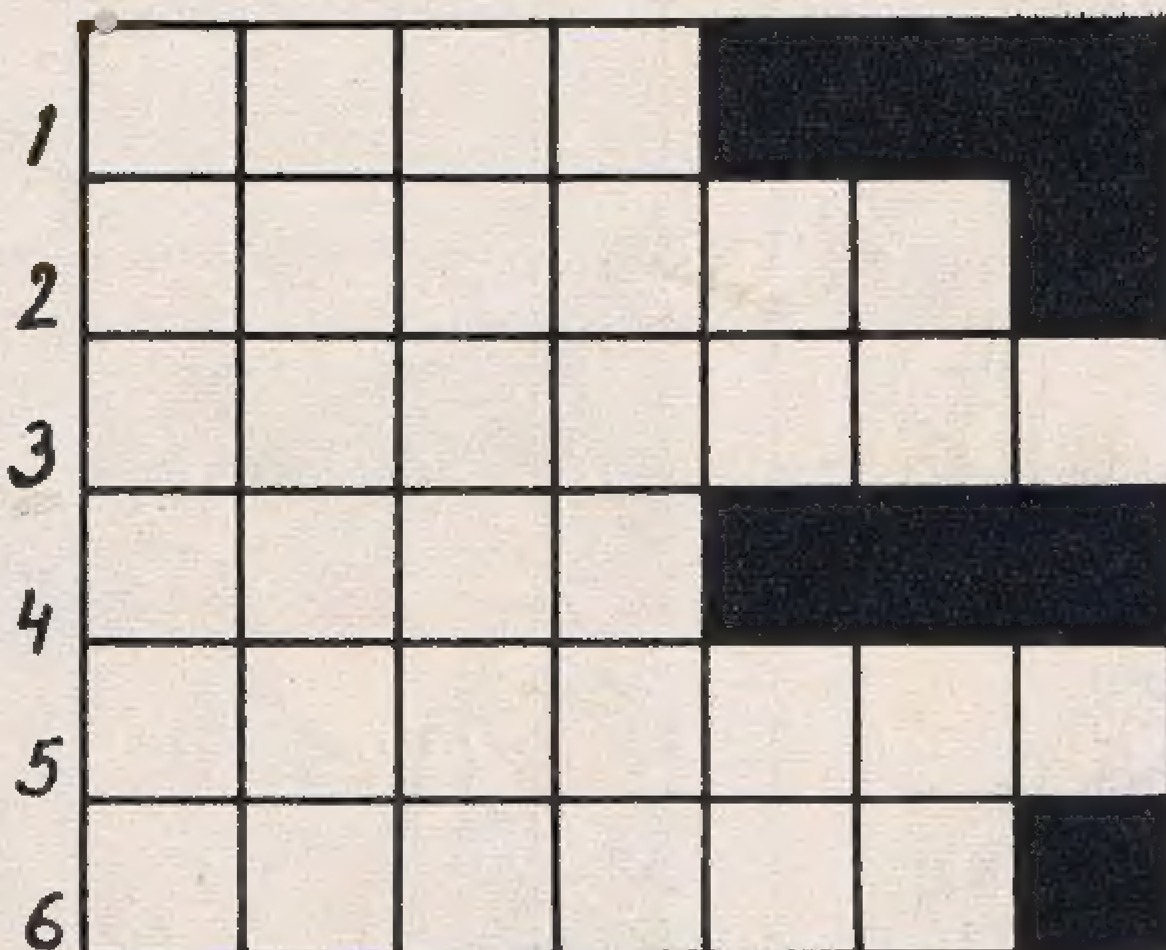

WIE PUZZELT ER MEE?

Puzzel ingezonden door
H. Jansen in
Mierlo-Hout (N.-B.):

1. Levenslucht
2. Knaagdieren
3. Zure vrucht
4. Stop
5. Roodhuid
6. Zwemvogels

Bij goede oplossing lees je in de eerste kolom van boven naar beneden de naam van een bekende figuur uit ons blad.

KOP-EN-STAARTPUZZEL

1. KNIE
2. BORD
3. OPOE
4. HERT
5. ETEN
6. DEEG
7. TWEE

Van deze woorden hak je de kop (dus de eerste letter) af en je voegt er een staart (dus een laatste letter) aan toe. Je moet dan weer allemaal goede woorden krijgen volgens onderstaande omschrijvingen. Als je het goed gedaan hebt, vormen de nieuwe achterste letters de naam van een kunstmatige aardsatelliet.

1. Ontkenning
2. Regelmaat
3. Stilstaand water
4. Metaalhoudend gesteente
5. Onderkomen
6. Echtgenote
7. Nogmaals

Oplossing SPORTPUZZEL pag. 2

1) Boksen
2) hOnkbal
3) tUrnen
4) juDo
5) zwEmmen
6) speerWerpen
7) paardrIJden
8) wandeleN

De naam van de vorst is:
BOUDEWIJN

Spreekwoordpuzzel

De letters op de rand van deze doorgezaagde boomstam vormen tezamen een spreekwoord van 27 letters. Je kunt het vinden door in de rondte te gaan en dan telkens een letter over te slaan. Waar het spreekwoord eigenlijk begint, kom je dan vanzelf wel aan de weet.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Oplossing van de puzzel, gemaakt door Tonka Kolleman in Breukelen:

1 reGen
2 beEst
3 boRst
4 reIst
5 eiNde
6 voGel

In de middelste kolom lees je het woord GERING.

Oplossing Een-woord-rebus
NACHTVLINDER

Oplossing Dubbelwoorden

1 Groter worden
2 Genezen
3 Optillen
4 Zijn alsof
5 Raad geven
6 Afschaffen

Oplossing van de kruiswoordpuzzel, gemaakt door Inge Rehorst in Waddinxveen:

K	O	E	K	O	E	K		A	S
O	T	T	O		V	E	E	R	
O		N	E	G	E	R	S		M
S	T	A	L		N	S		Z	O
	A		K	O		E	G	E	L
A	N	N	A		A	N		E	D
	T		S	O	K		S	P	A
V	E	E	T	E	E	L	T		U
A		I		F	R	A	A	I	

ZIEKENLIJSTJE

Deze week graag even jullie aandacht voor de volgende zieken:

Geertje Koning, Kinderpaviljoen, Afdeling A, Kamer 10 in Haren (Gron.), ligt al ruim een jaar op bed. Ze is negen jaar en spaart ansichtkaarten en foto's van filmsterren.

Jan Mulder, Sanatorium Berg en Bosch, Tarcisiusafdeling, Hal 2, Bilthoven, is dertien jaar. Hij spaart voetbalplaten en kaarten met stadsgezichten.

BETSY

GROTE VERKLEED-WEDSTRIJD
HEDEN
PRACHTIGE PRIJZEN
HALLO, LUI. IK DOE MEE, HOOR!
TJA, HOE ZAL IK ME NOU VERKLEDEN?
WACHT, IK GA HET EVEN AAN MIJN VADER VRAGEN!
VOEL JE NIKS VOOR ROODKAPJE?
WAT VIND JE VAN ASSE-POESTER?
KOSTUUMS
MIJN VADER EN MOEDER SNAPPEN NIET DAT HET IETS ORIGINEELS MOET ZIJN!
AH, DAT IS HET! MERCURIUS!
MYTHOLOGIE
TWEE UUR LATER
KIJK, VADER, MERCURIUS!
TOCH VOEL IK MEER VOOR ASSEPOESTER!
IK MAG WEL OPSCHIETEN!
HELP!
BANG!
WAT JAMMER, NU IS MIJN HELM NAAR DE MAAN!
NOU, IK GA TOCH MAAR EVEN KIJKEN!
ALS IK HIEROVER KLIM, BEN IK ER GAUWER.
KRAK KRAK!
HELP! WAAR KOM IK TERECHT?
IK ZIE ER VRESELIJK UIT, MAAR IK GA TÓCH KIJKEN!
LATER
WINNARES IS BETSY, VERKLEED ALS ASSE-POESTER!
NU ZUL JE MIJN VADER EENS HOREN!
VERKLEEDWEDSTRIJD
JURY

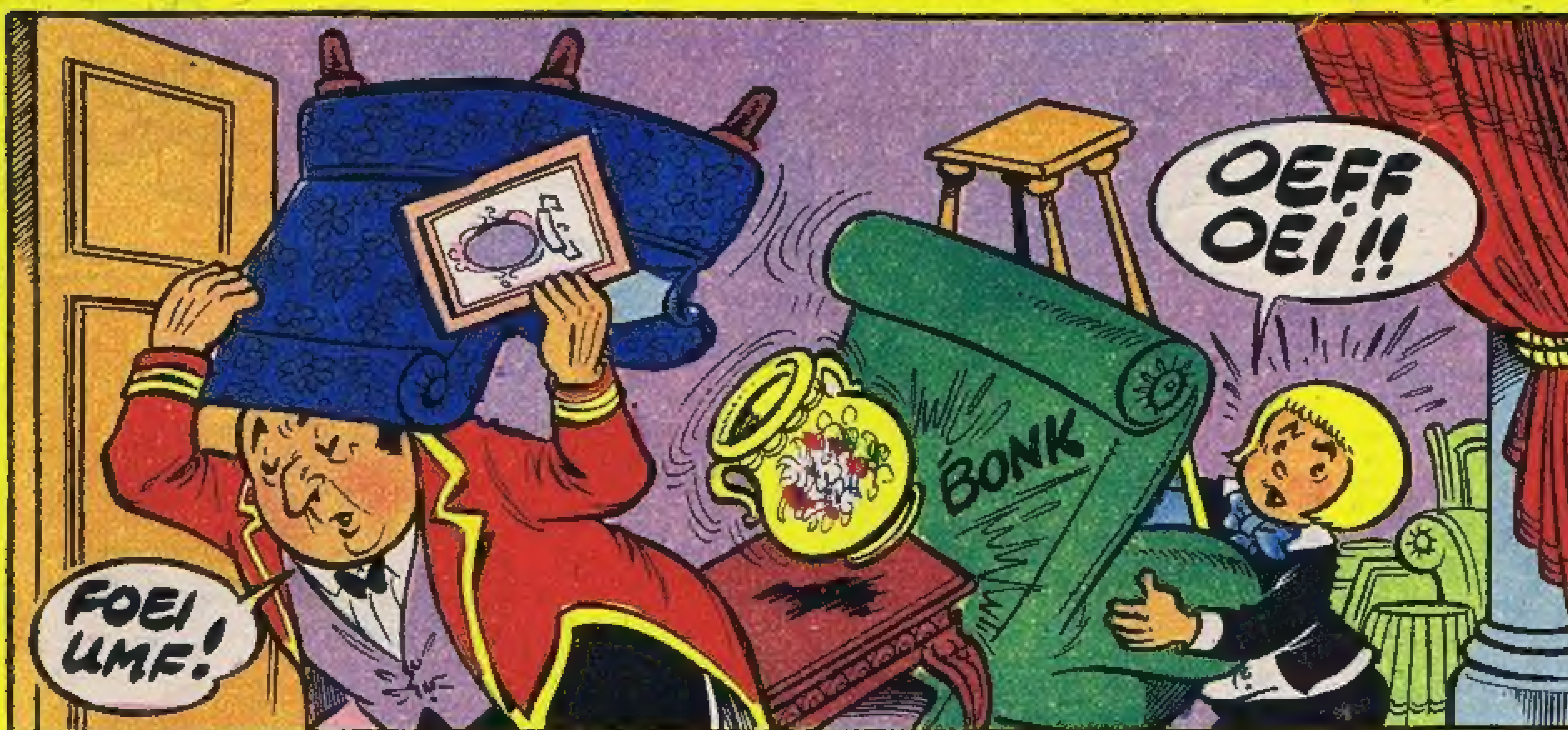

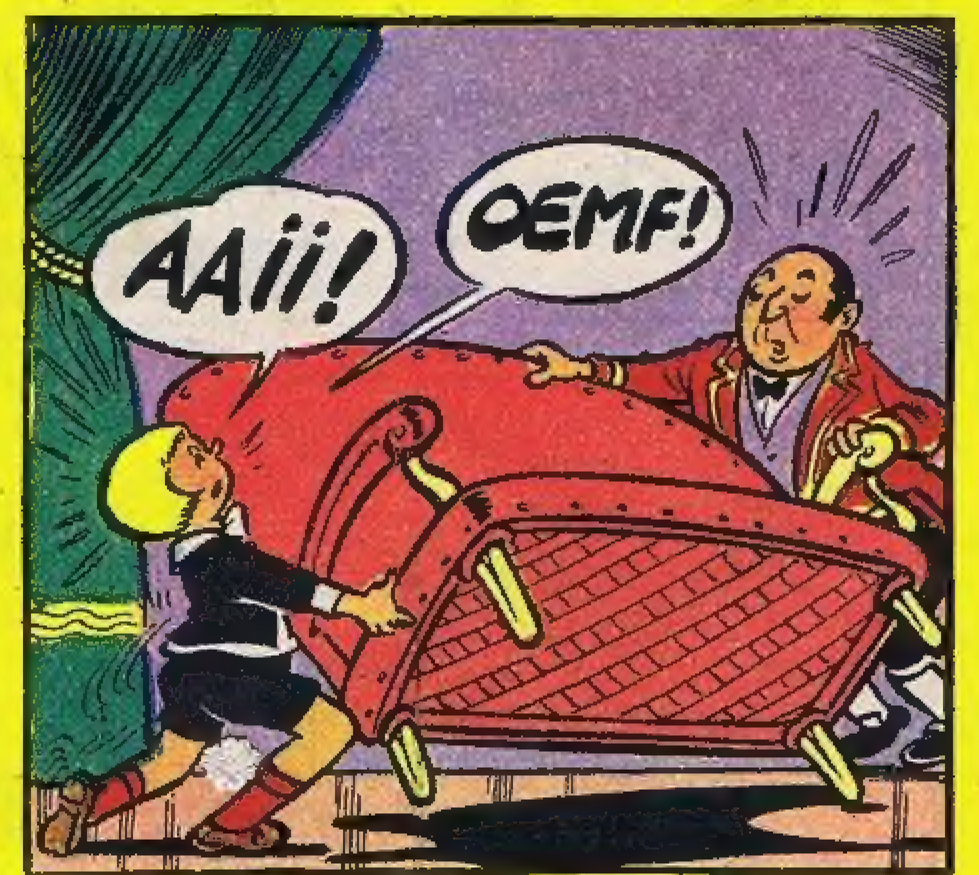

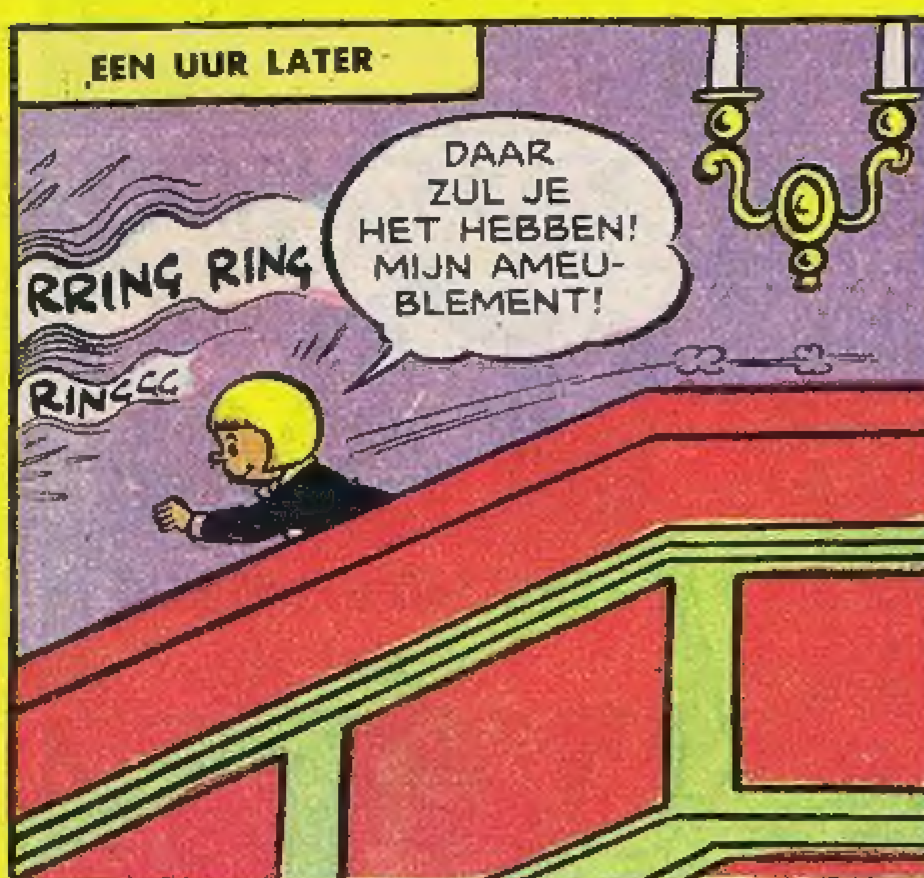

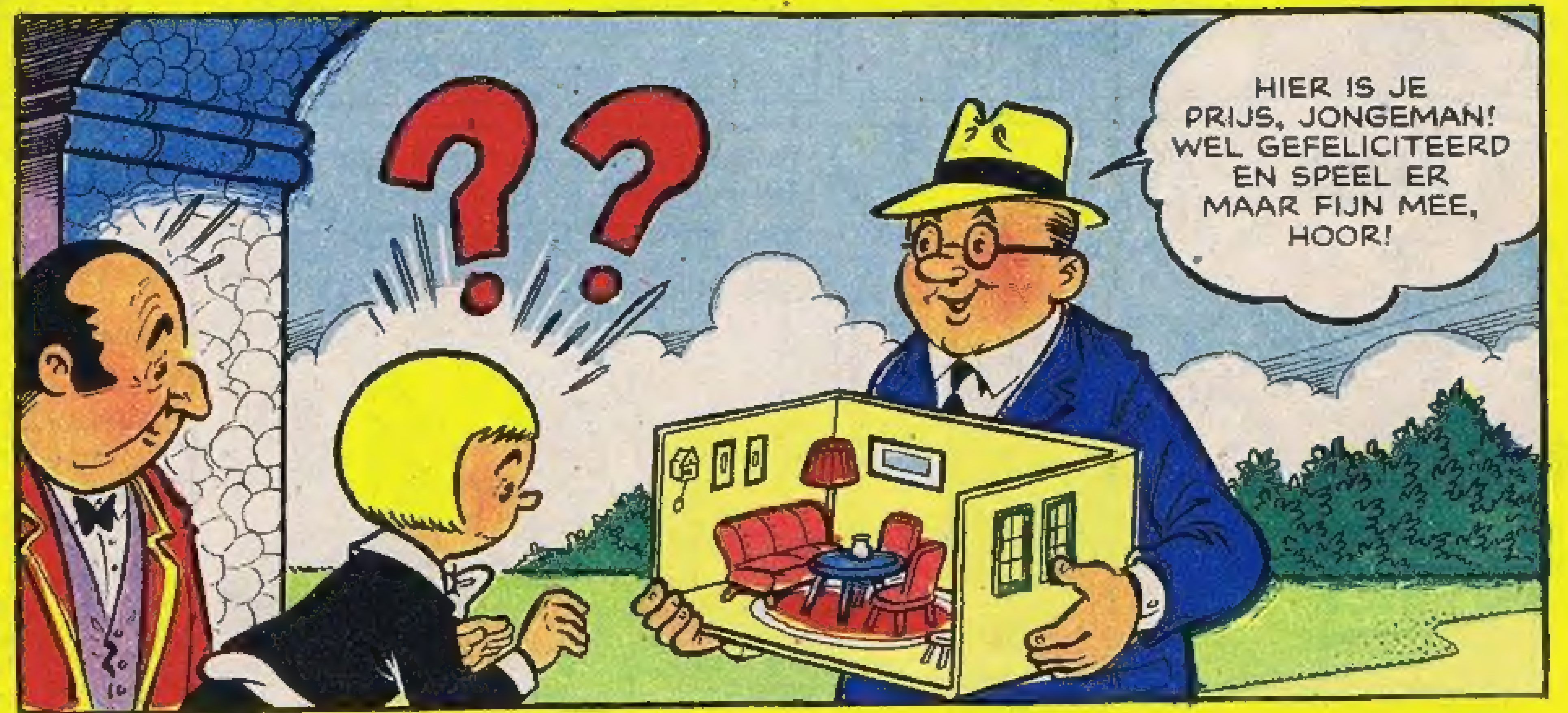

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.